

BOREC
odvedle

ALEXANDER STAINFORTH

Alexander Stainforth

**BOREC
ODVEDLE**

Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy, místa a události jsou pouze výtvořem mých představ.
Alexander Stainforth

Alexander Stainforth: Borec odvedle

Druhé vydání v elektronické verzi (první vydání pod názvem *Láska k nakousnutí*)

Copyright © 2017, 2018 Alexander Stainforth

Vydalo nakladatelství David Kaps,

Rybná 716/24, 110 00, Praha 1 - Staré Město

www.stainforth.cz v roce 2018 jako svou 11. publikaci

Odpovědný redaktor: Josef Pepson Snětivý, 2017

Návrh obálky: Marianne Nowicki

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

ISBN 978-80-88179-09-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-88179-10-8 (Formát MobiPocket)

Kapitola 1.

„Sraz po patnácti letech?!“ zavřeštím tak vyděšeně, jako by mě právě bodnul sršeň. Ne, je naprosto vyloučeno, abych se toho zúčastnila. Když skončila střední, přísahala jsem si, že se s těma mrchama už nikdy nesetkám. Zajímalo by mě, kde na mě jejich někdejší podržtaška Marcela Holubová vzala číslo do práce.

„Ano! Uvidíš, že to bude bezva akce. Všechny jsme za patnáct let určitě hodně prožily,“ pokouší se mě Marcela přesvědčit.

Ne, opakuju si přísně v duchu. To prostě nejde. Okamžitě se mi vybaví čtyři roky pekla, které mi ta pětice ze života udělala. Jasně, budou tam i ostatní – možná, jenomže s nimi jsem si také nerozuměla, a je tedy naprosto irelevantní, abych si nechala touto nabídkou nejen zkazit celý den, ale také znovu oživit vzpomínky, které zřejmě nejsou pohřbené tak hluboko, jak jsem si myslela.

„Obávám se, že nebudu moct přijít. V tu dobu mám důležitou služební cestu,“ říkám nakonec odměřeně a doufám, že mě Marcela pochopí a rozloučí se.

„Lauro, vždyť jsem ti ještě ani neřekla, kdy se sraz koná.“

Zatraceně. Ale rozhodně se ještě nehodlám vzdát!

„Za dva týdny, v pátek, a...“

„Vidíš,“ skočím jí rychle do řeči. „A přesně ten týden jsem v zahraničí.“ Tak, a teď už nemá co říct. Konec. Tečka. „Jsem vážně ráda, že jsi zavolala, Marcelo...“

„Marek potvrdil, že přijde.“

Tím mi vezme dech. Marek? *Ten* Marek? No, s ním bych se ráda potkala. Vždycky se mi líbil. Byl idolem všech holek ve škole. Vysoký, svalnatý, tmavovlasý, s modrýma očima a dokonalým úsměvem... Když se usmál, člověk měl pocit, že se odněkud vynořila reklama na zubní pastu.

„Bylas do něj přece zamilovaná, ne?“ zkouší Marcela ještě přitvrdit, aby mě na sraz dostala.

„Jo, ale... To jsme přece byly všechny.“

„Já ne.“

„Dobře, ty možná ne, ale ostatní...“

„Víš, co se stalo, když jsem s ním mluvila? Ptal se po tobě. Říkal, že jestli tam přijdeš ty, nemá důvod váhat.“

Vážně tohle řekl? Přece... Tančili jsme spolu na maturitním plese, ale vždycky jsem si myslela, že z jeho strany šlo hlavně o soucit. Některá z učitelek ho přemluvila, aby chudinku Lauru vyzval k tanci, a on její příkaz poslušně splnil. A pak, když měl v sobě na konci plesu několik piv, která potají popíjel s ostatníma klukama ve skladišti, mě vášnivě políbil a osahával. Žila jsem z toho ještě další měsíce, ale Marka jsem už nikdy neviděla. V jejich rodině se stala nějaká tragédie, už si přesně nevybavuju podrobnosti, takže opustil školu ještě před maturitou. Já se po škole přestěhovala z Kladna do Ostravy a nikdy mě nenapadlo ho kontaktovat.

„Nedá se ta tvoje služebka přeložit?“

Potvora! Ví přesně, jak na mě. Jenomže já už přece nejsem chudinka Laura, která sebou nechá manipulovat. Ani náhodou!

„Nejspíš ne. Nevím, musela bych si promluvit s několika lidmi a...“

„Bezva, tak já ti zavolám zítra. Můžeš s sebou vzít manžela.“

„Co?“ To jako myslí vážně? Panebože! Ne, nesmí mě ani na vteřinu napadnout se s nimi setkat. Tohle je totiž další zatracená zkouška ze střední. Nepůjde o žádný milý sraz. Budou mě chtít zase

ponížit – Laura otloukánek se stane terčem jejich posměchu, protože ještě není vdaná a už tři roky žije sama, jelikož s ní žádný chlap nevydrží!

„Jsi vdaná, ne? Holky jsou, vlastně my všechny. Ale jestli si od něho potřebuješ odpočinout, klidně ho nech doma.“

Bože, chce se mi umřít! I Marcela je vdaná! Marcela s rovnátky, velkou hlavou a s kudrnatými neposlušnými vlasy! Jak je možné, že *já* jsem se ještě nevdala?

Přiznávám, že zbytek dne jsem se v práci nemohla na nic jiného soustředit. Moje asistentka Kamila Krátká mi několikrát přinesla kafe, a několikrát ho odnesla studené zase zpátky do kuchyňky, protože jsem se ho ani nedotkla. A až kolem druhé našla odvalu a zeptala se, co se stalo, protože už prý několik hodin civím do monitoru, nehýbám se, a přísahala by, že jsem prý ani jednou nemrkla. Tady máte ty zatracené nevýhody prosklených kancelářů!

„Na zbytek dne si беру volno. Vlastně až do konce týdne,“ vzpomínám si konečně a balím si ze stolu věci do kabelky. Potřebuju odsud vypadnout a všechno si promyslet. Panebože, myslela jsem si, že už mám tohle období dávno za sebou, že jsem vyrovnaná, žiju v přítomnosti a ve skříni nemám žádné strašáky z minulosti. A stačí jediný pitomý telefonát!

Chystám se odejít, když mi Kamila zastoupí cestu.

„Co to děláš?“ zamračím se na ni.

„Nemůžeš si vzít na zbytek týdne volno. Je říjen.“ Významně povytáhne světlé obočí a našpulí nenamalované rty.

„Moc dobře vím, že je říjen, Kamilo. Teď mi laskavě uхни a...“

„Není hotový ediční plán, který máš v pátek odprezentovat akcionářům!“ vykřikne a okamžitě se přihrčí, jako bych jí za takový výstup mohla snad zpohlavkovat. Ne, že bych neměla chuť.

„Tak schůzku přesuň na další týden. Co se asi tak stane, když budeme mít pár dnů odklad?“ vyjeďu na ni a gestem ruky jí dám jasně najevo, že mi má uvolnit průchod.

„Jenomže to nepůjde, Lauro. Příští týden přece odlétají na dovolenou a tohle je poslední příležitost do konce listopadu, kdy se s nimi můžeš setkat.“

Kapituluju. To máte tak, když všichni akcionáři pocházejí z jedné velmi rozvětvené rodiny, která se každý rok schází někde v zahraničí, pravidelně už deset let.

Jasně, proti tomuhle nemám šanci – něco jako boj s větrnými mlýny. Mám od akcionářů veškerou volnost právě proto, že je zbytečně nezatěžuju a nakladatelství, které vedu jako šéfredaktorka a manažerka v jednom, prostě prosperuje. Stačí pak absolvovat prezentace dvakrát do roka, a mám od nich pokoj.

Najednou mě něco napadne. Ano, tohle je přesně ono!

„Pamatuješ si ještě, jak jsi za mnou vloni přišla, že chceš povýšit na redaktorku?“ nadhodím rádoby ledabyle a vím, že se mi chytí do pasti.

„Jo,“ hlesne přiškrceně.

„Řekla jsem ti, že si takový post musíš zasloužit. A když dáš dohromady ediční plán a sejdeš se s akcionáři místo mě, je tvoje.“

Zírá na mě, jako by snad viděla ducha. Nedýchá, je naprosto strnulá a musím jí lusknout prsty před obličejem, aby se zase probírala.

„Ale přece...“ koktá.

„Přece co?“ Musím být tvrdá a neústupná. Potřebuju teď čas, abych mohla pro jednou přemýšlet nad něčím jiným než nad kariérou.

„Nemůžu prezentovat takhle důležitou věc...“ namítá.

„Ber to jako příkaz. Zpracuj ediční plán, pokud chceš tu práci redaktorky. Tak co? Není na tom nic těžkého, Kamilo. Jak dlouho spolu pracujeme? Pět let? Za tu dobu jsi už přece mohla pochopit, jak se to dělá. Navíc mám veškeré podklady v počítači. Jednoduché jako facka.“ No, teď trochu lžu. Není na tom nic jednoduchého, protože se mi ediční plán na další pololetí hroustí jako domeček z karet. Ze sedmdesáti titulů nemám ještě na dvacet dva z nich uzavřené smlouvy. Ne mojí vinou, samozřejmě, ale vinou majitelů práv a zahraničních agentů, kteří nemají dost času, aby se podívali na obsah mých e-mailů a zareagovali na ně i jiným způsobem než automatickým potvrzením, že se mojí zprávě budou věnovat co nejdřív. Na frankfurtském knižním veletrhu mi sice všichni potvrdili, že na nich pracují, ale na můj vkus jim to trvá příšerně dlouho. Už je týden po veletrhu!

„O místo redaktorky vážně moc stojím, jen se bojím.“

Musím se hodně ovládat, abych s ní nezatřásla a nezačala na ni křičet, čeho se, sakra, bojí. A pokud se něčeho obává, nemá pro post redaktorky žádné předpoklady, teprve práce s autory a překladateli je totiž plná strachu a boje o holý život!

„Skutečně? Pak se nedá nic dělat. Jsem ráda, že jsme si to vyjasnily, Kamilo. Marie odchází na mateřskou, její pozice se uvolní za dva měsíce a... Najdu si člověka zvenku. Ostatně, jako asistentka odvádíš dobrou práci, není třeba nic měnit.“ Fuj, to ode mě nebylo hezké. Natlačit ji takhle do kouta a dívat se, jak se jí začíná klepat brada, jak si rychle spojí ruce, protože nechce, abych zpozorovala, jak se třesou. A poslední fáze už je tady – právě jí z očí vyhrkly slzy. Tím mi ovšem dojde trpělivost i soucit.

„Podívej se, Kamilo... Dej mi do pěti vědět, jak ses rozhodla. Já to pak zajistím s akcionáři, nebo přijdu velmi našťavaná do práce. A propříště – nepřepojuj mi do kanceláře lidi, co neznám!“ Razantně si kolem ní prokletím cestu a zamírím chodbou k výtahu.

Jsem tak rozhozená, že na parkoviště poblíž ulice Jugoslávských partyzánů, kde sídlíme, dojdu snad na jeden nádech. Jakmile se posadím do svého červeného mercedesu a z bezpečnostních důvodů se okamžitě zamknu, položím si hlavu na volant. Chce se mi křičet. Chce se mi řvát na celé pražské Dejvice, že tohle není fér! Je po všem! Je, sakra, po všem! Není možné, aby se ty děsivé roky vrátily! Proč, když se chcete cítit dobře, trvá tak hrozně dlouho, než vám tělo prostoupí příjemná teplá vlna? A proč, když se ozvou dávné nepříjemné vzpomínky, je vám zle okamžitě?

Motá se mi hlava a od břicha mi jde takový divný pocit. Možná bych se před jízdou měla na chvíli projít, čerstvý vzduch by mi mohl udělat dobře. Nebo ne?

Jsem zmatená. Tohle přece nejsem já! Vypracovala jsem se na šéfredaktorku jednoho z nejznámějších nakladatelství, vedu tým dvanácti stálých lidí a desítky externistů! Jsem zvyklá mít všechno pod kontrolou a plně ovládat svůj život! A pak stačí jediný pitomý telefonát!

Zatraceně! Zatraceně!

Vzdychnu si a narovná se. Musím se vzpamatovat. Sklopím si stínítko a podívám se na sebe do zrcátka. Ježíši, vypadám příšerně! Co se mi to stalo? Proč mám tak vyděšené oči a rozcuchané vlasy?!

„Musíš s tím přestat, Lauro! Musíš s tím okamžitě skoncovat a pohřbít to tam, kde to bylo, nebo spíš ještě hlouběji!“

Perfektní. Začala jsem mluvit sama se sebou.

Fajn, všechno se urovná. Odjedu domů a na chvíli vypnu. Pustím si nějakou relaxační hudbu a nenechám si ničím zkomplikovat život. Už tak je komplikovaný, protože, jak připomněla Kamila,

tenhle týden je prezentace edičního plánu a já...

Najednou mi dojde, že takovou záležitost nemůžu nechat na Kamile. Já jsem šéfredaktorka, já ho musím odprezentovat. Tím svým zkratem bych pohřbila nejen svůj soukromý život, ale hlavně kariéru. A to nesmím dopustit.

Popadnu do ruky mobil, když vtom se rozvibruje. Leknutím ho upustím, svalí se na podlahu u spolujezdce, a já ho chvílku musím lovit. Volá Kamila, možná spolu pracujeme už tak dlouho, že jsme telepaticky propojené.

„Kamilo?“

„Já... Přijímám,“ hlesne a foukne tak hlasitě, až mi z toho málem prasknou bubínky.

„Au! Musíš tak funět?! Co vůbec přijímáš?“

„Tu tvou nabídku přece,“ říká nejistě.

„Kvůli ní jsem ti chtěla volat. Ruším ji. Ediční plán odprezentuju sama, zítra přijdu do práce. Chci, abys ještě zkontrolovala všechny ostatní smlouvy, projdi je znovu, ať víme, na čem dalším můžeme konečně začít pracovat.“

„Ale... Už bude skoro po pracovní době a já mám dneska...“

Otráveně si vzdychnu. Panebože, jednou po ní člověk něco chce, a ona se začne vymlouvat. „Prostě pár hodin práce navíc, Kamilo.“

„Babička dneska slaví osmdesátiny a slíbila jsem, že tam budu včas.“

„Tak se z toho vymluv. Přijdeš jen o pár hodin později.“

„Ale má osmdesátiny,“ namítne zoufale.

„Když tu vydržela do osmdesáti, tak těch pár hodin navíc přežije taky. Zítra ráno to chci mít na stole, jasné?“

„Jasně.“

Zavěším a na chvíli přivřu oči. Cítím se lépe. Zvládnou se nadechnout, mluvit, žádný nepříjemný pocit od žaludku. Je to tak, jak jsem si vždycky myslela. Když se budu soustředit na práci, všechny osobní problémy zmizí.

Domů dorazím o hodinu později. Praha je děsně zasekaná a jízda z Dejvic na Jižní Město je něco na moje nervy. Nechápu, proč většina lidí nepoužije metro, proč všichni musí jezdit autem? A hlavně vidláci, co ani pořádně nevědí, jak se zařadit před Kulatákem. Mám chuť zatížit klakson cihlou, nebo si pořídit majáček.

Bydlím ve Volkovově ulici, ve vilové čtvrti – no, spíš v barákové čtvrti, nemá smysl to nějak nafukovat jen proto, že můj dům je nejhezčí a mám označený vjezd do dvora, takže se nemusím nikdy stresovat, zda a jak zaparkuju. Kromě dneška. Kromě zatraceného dneška!

Nějaký idiot mi auto postavil před vrata. Na žlutou čáru! Mám chuť volat okamžitě městskou policii a nechat mu ho odtáhnout. Co si to dovoluje? Myslí si, že když má černé Lamborghini, tak má povoleno parkovat a jezdit všude, kde se mu zamane?

Nasupeně vystoupím a doufám, že ten kretén sedí uvnitř. Nesedí, což mě ještě víc rozzuří. Vrátním se do auta, vytáhnu mobil a chystám se na něj zavolat měšťáky. Tohle mu nemůže jenom tak projít.

Už hledám číslo, když vtom se ozve mužský hlas.

„Hej, voláte na mě policajty?“

Zatraceně, co je zase tohle? Může někdo slušný začít větu „Hej“? Prudce se k němu otočím a jsem připravená pořádně se na něm zchladit. Jenomže když se střetnu s jeho očima, všechna slova

jsou pryč, jenom na něho civím. Má tmavé uhrančivé oči, ve kterých nádherně světélkuje, jak se začíná usmívat. Je mnohem vyšší než já – možná ke dvěma metrům? Tmavé vlasy má krátce zastřižené, tvář hladce oholenou a jeho rty jsou už na pohled měkké. Určitě umí zatraceně dobře líbat. A ta černá kožená bunda, která zdůrazňuje jeho široká ramena... Jaká jsou asi na omak?

Trochu se vzpomatuju a pohledem sklouznu k jeho pevným stehnům, uvězněným v tmavých džínách.

„Už odjíždím. Omlouvám se, že jsem vám zablokoval příjezd.“

Polknu. Zatraceně sexy chlap. Ten by mi vrata mohl blokovat klidně každý den, ale říkat mu to samozřejmě nebudu.

Nadechnu se a doufám, že můj hlas neprozradí, jak mě vykojil.

„To tady nebylo jiné místo? Musel jste si stoupnout právě sem? Myslíte si, že když máte luxusní auto, tak pro vás žádná pravidla neexistují?“ vychrlím na něj, a abych dodala svým slovům váhu, založím si ještě ruce v bok, takže můj bojovný postoj mu musí být naprosto zřejmý.

„A na jakou otázku mám odpovědět dřív? Mám je brát popořadě, nebo začít libovolně?“ zeptá se pobaveně a zapálí si cigaretu, jako by snad čekal, že tu s ním budu kdovíjak dlouho klábosit.

Tohle je hodně sebejistý mužský, běží mi hlavou. A přesně tohle možná potřebuju. Někoho, na kom si vybiju vztek bez pozdějších výčitek svědomí.

„Co si o sobě vlastně myslíte?!“ vyjedu na něj.

„Proč hned tak nepřátelsky? Přece jsem se omluvil,“ zazubí se a potáhne z cigarety. Sevru ruce v pěst a popojdu k němu blíž, aby si snad nemyslel, že se budu bát jenom proto, že je chlap.

„Takže někoho přejedete, a myslíte si, že bude stačit omluva?!“

„Nikoho jsem nepřejel. Vážně mě mrzí, že jsem vám způsobil nepříjemnosti.“

Jenomže mu nevěřím ani slovo. Dívám se mu do očí, ve kterých se vesele blýská, a hned mi dochází, že si ze mě utahuje.

„A tím myslíte, že to skončí?“

„Chcete, abych vás pozval na skleničku?“

„To už fakt přeháníte!“ Pohled mi sjede na jeho cigaretu. Bože, už rok jsem neměla nutkání znovu si zapálit, a teď, jako ho vidím šlukovat, mám chuť vytrhnout mu cigaretu z ruky a pořádně potáhnout, až by se mi zatočila hlava.

„Špatný den?“ nadhodí najednou a přimhouří oči, jako by ho to snad skutečně zajímalo, což mě znovu vyvede z rovnováhy.

„A ještě horší, když jsem konečně dorazila domů, a vy mi tu překážíte.“

Teď by měl konečně nasednout do auta a odjet, jenomže on se najednou nadechne a pokračuje, jako by se nechumelilo.

„Nechcete si o tom raději promluvit, a ne se na mně vyřádit?“

„Já se na vás nechci vyřádit!“ zakřičím už vztekle. Všimnu si, že se v přízemí vedlejšího domu poodhrnula záclona. Paráda, ještě nás budou pozorovat sousedi.

„A co jiného děláte?“

„Fajn,“ rozhodím rukama. „Byl byste tedy tak laskavý, típnul tu cigaretu a odjel, abych mohla zaparkovat?“ Doufám, že v mém hlase slyší tolik ironie, kolik jsem se do něj snažila protlačit.

„Chybí vám nikotin, co?“

K čertu s ním! A k čertu i se mnou, že mu dovolím, aby se mi takhle dostal pod kůži a nepřestával provokovat.

„A hodíte nedopalek do kanálu, ať se tu neválí!“

Zasměje se a v klidu kouří dál. Možná bych vážně měla zavolat policii, protože si začínám říkat, co se z našeho střetnutí ještě může vyklubat. Co když neodjede? Co když dokouří tuhle cigaretu a zapálí si další?

„Jak dlouho už jste nekouřila?“ nadhodí. Vím, že to myslí dvojsmyslně, jelikož se tak divně tváří.

„Děláte si ze mě prdel?!“ ujede mi. No, prakticky neujede. Pokaždé, když se totiž rozčílím, nejdu pro vulgárnější slovo daleko. V práci se snažím krotit, samozřejmě, ale v soukromí – kde mě nikdo už delší dobu nemůže zaslechnout – si neberu servítky a prostě si ulevím.

Jo, tohle „uklouznutí“ se mi opravdu povedlo, protože se rozesměje.

„Zvu vás,“ řekne náhle a narovná se, čímž se přede mnou vztyčí jako obr z dávných legend. Trochu se stáhnu. I když je to sexy chlap, který by rozhodně stál za hřích, je taky cizinec, co si se mnou prakticky pohrává. Může mít ledajaké úmysly... Některým představám bych se asi moc nebránila...

„A na co?“

„Na tu skleničku. Potřebujete se napít. Navíc jsem dobrá vrba. Uvidíte, že nebudete litovat, a až se vrátíte domů, stres bude pryč.“

Vypadá vážně, potvrdím si při pohledu do jeho tváře. Je klidná, bez posměšků, skoro až upřímná. Ježší, kdybych ho potkala za jiných okolností, asi by se mi právě podlamovala kolena.

Ale ne. Tohle nesmím dopustit. Co kdyby se mi to líbilo? Napila bych se s ním, možná by i přeskočila jiskra. Mám už tak problémů dost, jen by mi to odvádělo myšlenky od práce, a co pak? Jak bych volila? Práce mě naplňuje, žiju a dýchám pro ni, je pro mě jistotou, zatímco k chlapovi se takhle upnout nemůžu. Jak dlouho by se mnou vydržel, než bych se mu omrzela? Pak by mě poslal k vodě, a já bych se zhroutila. Ani nevím, jestli není ženatý. Ne, není. Nemá prsten na ruce. Jenomže ten si také může fikaně sundávat. A navíc to nic neznamená. Může mít přítelkyni. Nebo třeba dvě. A ještě by mě pak lákal na skupinový sex...

„Ne, díky, jen... Už odjeďte.“ Popadnu z auta kabelku a zamířím domů. Odemknu si branku a až k hlavnímu vchodu cítím v zádech jeho pohled. Ale neohlédnu se, takovou radost mu rozhodně neudělám. Chci jen, aby odjel, abych mohla zajet do garáže a popřemýšlet o děsivém rozhovoru s Marcelou. S provdanou Marcelou, zatímco já jsem svobodná. Díky bohu, že už alespoň nejsem panna.

„Zlato, jsem doma,“ zamumlám, když vejdu dovnitř a jen tak ze zvyku se zaposlouchám. Před pár lety se ještě ozýval Richardův hlas: „Jsem tady, miláčku.“ Nebo: „Už ti jdu naproti.“ – i když se to časem prudce zhoršovalo. Naposledy na mě zakřičel: „Kadím!“ V tu chvíli jsem věděla, že už jsme ve finální fázi. Následoval rozchod, který mě ani tak nemrzela, protože když na vás tohle někdo zavolá, a pak si ani nejde umýt ruce a zamíří do ledničky, začnete se přiklánět k tomu, že žít sama je zkrátka někdy ideální možnost. Následně se zhroutíte, jelikož dům je strašně prázdný, a pak oznamujete jen stěnám samotným, že jste se vrátila z práce.

No nic. Zuju si boty a rychle spěchám do kuchyně, odkud je vidět na ulici. Jakmile stojím u okna, leknu se. Ten chlápek beze jména na mě civí, a ještě mi zamává. Naštěstí hned potom hodí cigaretu do kanálu a odjíždí pryč.

Uf. Vážně se mi ulevilo. Konečně zmizel. Jenomže nejsem právě nadšená, že se musím vrátit ven a přeparkovat. Možná by se nic nestalo, kdybych jednou nechala auto na ulici. Co se tak asi může přihodit? Ještě nikdy tu nikomu auto neukradli ani nevymlátili sklo.

Dobře, udělám to takhle – rychle zhltnu něco k jídlu, protože mi začíná kručet v břiše, pak umyju nádobí a napustím si horkou vanu. Možná bych mohla zavolat kamarádce Ireně, šéfredaktorce jednoho bulvárního plátku, se kterou jsem se seznámila před pár lety v rámci naší propagační kampaně. Padly jsme si do oka a prakticky se z nás staly kamarádky. Je taky jediný člověk, kterému se svěřuju. Třeba by mi poradila ohledně toho srazu po patnácti letech.

Otevřu ledničku a chvíli se snažím zjistit, co ze zbytků je ještě požitelné. První mi padne do oka napůl sněžený jogurt – ten jsem musela mít předevcírem. Na nízkotučné cihle se začíná dělat plíseň, šunka už je cítit a rajčata se zkazila. Možná... Ano, tamhle nahoře je kousek okurky, ale nadšení mě přejde, protože jakmile ji vezmu do ruky, skoro se ohne a teče z ní divný sliz. Jediné, co se tu nezkažilo, jsou dvě láhve sektu.

Když se na obsah ledničky podívám s odstupem, jsem vlastně strašná hospodyňka. Není divu, že se mnou žádný chlap nevydržel. Nechávala jsem takový nepořádek v lednici i předtím? Jistě.

Znechuceně ji zavřu a z kabelky vytáhnu diář, abych si poznamenala, že musím udělat kompletní úklid domu, přičemž dvakrát podtrhnu slovo LEDNICE.

Napadá mě, že bych se mohla podívat na internet a něco si objednat, ale když si vzpomenu na zkažené jídlo, hned mě přejde chuť.

Bod dvě – horká vana (nic jsem nesnědla, nádobí škrtám). Venku už se začíná stmívat, rozsvítím na chodbě a vydám se po schodech nahoru do ložnice, kde si svléknu kalhotový kostým a uvolním pevně stažené vlasy z culíku. Potřesu hlavou a okamžitě pocítím úlevu. Mám pocit, jako by mě někdo osvobodil z Alcatrazu. Položím oblečení na manželskou postel s množstvím polštářků, a v ten okamžik se zahlédnu v odrazu oválného zrcadla, které zachytí celou moji postavu.

Neztlostla jsem? Nemám na břiše víc špeků než minulý týden? A ta stehna... Panebože, mám pocit, jako by mi je někdo obalil hromadou tuku a ještě je něčím přifouknul. Musím se zvážít a začít se sebou něco dělat, protože... Protože jestli půjdu na ten sraz, jen úvaha – z číré zvědavosti, jak asi vypadá Marek –, chci vypadat dokonale, a ne jako ta stará Laura, které bylo úplně jedno, co jí a co si vezme na sebe, důležité bylo učení a desítky hodin telenovel o nekonečné a osudem zkoušené lásce.

Ach jo. Sundám si podprsenku a kalhotky, popadnu je do ruky a zamířím do koupelny, kde je chci hodit do prádelního koše, jenomže zjistím, že už se do něho skoro nic nevejde. Budu muset vyprat. To mě otráví snad ještě víc, praní totiž nesnáším. Vlastně nesnáším veškeré domácí práce.

Stoupnu si na váhu a chvíli čekám, než se čísla na displeji ustálí. Hm... Padesát osm kilo. To není špatné. To je o dvě kila méně než minulý měsíc. Neukazuje váha špatně? Neměla bych zkoušet vyměnit baterie, nebo si rovnou pořídit váhu novou? V zrcadle jsem vypadala jako totální špekoun.

Jsem asi jen přepracovaná. Zamířím k vaně, zvednu pákovou baterii a leknutím sebou trhnu, když se ozve nepříjemný zvuk, provázený syčením. A voda nikde.

Ne! Dneska už žádné další komplikace. Prosííííííííííí!

No jasně... Je úterý. Na dnešek byla přece nahlášená nějaká oprava a voda by neměla téct až do osmi večer.

Bezva. Bezva. Bezva.

Jsem otrávená. Jsem vyřízená. Vrátním se do ložnice a lehnu si na postel, když se náhle zdola ozve zavrzání dveří.

Co to bylo za zvuk? Nezdálo se mi to? Ano, možná se jen udělal průvan. Jenomže odkud? Nejsou přece otevřená žádná okna, která by ho způsobila.

Posadím se a zadržím dech, aby mi neunikl sebenepatrnější zvuk.

Znovu něco bouchne. A taky slyším kroky!

Ihned začínám panikařit. To je on! Ten divný chlápek, co mi parkoval před domem! Došlo mu, že jsem tady sama, jenom poodjel o kus dál, a teď se sem vloupal!

Rozhlédnu se po místnosti a hledám něco, čím bych se mohla bránit. Skoro ani nemůžu dýchat, jak ve mně propuká panika. Oči mi najednou padnou na kulmu, kterou jsem nechala na nočním stolku, rychle se pro ni co nejdříve natáhnu a začínám sbírat odvalu vyjít na chodbu.

Musím zavolat policii, ovšem kvůli tomu se budu muset dostat až do kuchyně, kde zůstala má kabelka s mobilem. Proč se mi dneska děje tolik strašných věcí? Obvykle bez mobilu nedám ani ránu, je jako moje siamské dvojče. Nechápu, že jednou jedinkrát poruším ustálené pravidlo, a hned je kvůli tomu malér.

Vyjdu na chodbu a před sebou držím kulmu, jako by to byla zbraň. Napadá mě: co by asi dělala agentka Scullyová z *Akt X*?

Ale ne, ale ne, křičím v duchu, protože si náhle uvědomím, že jsem úplně nahá. Nahá a s pitomou kulmou v ruce!

Musím zase rychle zacouvat a něco na sebe hodit. Jenomže ve chvíli, kdy zaplouvám zpátky do ložnice, se ozvou kroky na schodech. Jde sem. Slyšel mě!

Jestli mě uvidí nahou, vrhne se na mě, a já nebudu mít žádnou šanci!

Musím jednat rychle, vzchopit se a začít racionálně uvažovat!

Dobře, jde se na to. Už je jedno, jaký dělám hluk. Otevřu skříň, hodím na sebe první triko, které mi padne pod ruku, a pak vytáhnu i tepláky. Kulmu bych neodložila ani náhodou, takže jsem pomalejší, než bych předpokládala. A on je stále blíž.

Spoutá mě jako v té knížce *50 odstínů šedi* a udělá si ze mě sexuální otrokyni na celou noc! A než po mně zítra v redakci vyhlásí pátrání, bude mě mučit, a já se nedovolám žádné pomoci!

Mám panický záchvat. Srdce se mi rozbuší šíleným tempem a nedokážu se pořádně nadechnout. Tohle je můj konec! Definitivní konec!

A pak se podívám ke dveřím, kde se objeví jeho silueta. Dívám se smrti do tváře a jen se modlím, aby byla aspoň milosrdná.

„Co tady blbneš?“

Kapitola 2.

Najednou se rozsvítí světlo, a já spatřím ženskou postavu. Vydám ze sebe takový ječák, že by se za něj nemusela stydět ani Jamie Lee Curtisová.

Pak mi konečně dochází, že se sem nevloupal žádný mužský, ale že proti mně stojí moje kamarádka Irena Zaháňská, která ví o náhradním klíči pod rohožkou.

Irena se začne smát a mává v ruce lahví šampaňského.

„Co je s tebou?“ ptá se a pomalu ke mně vykročí.

„Co se mnou je?!“ zařvu. „Myslela jsem, že se mi sem někdo vloupal!“

Irena v druhé ruce zacinká klíčem a zavrtí hlavou, jako by mě chtěla pokárat, že se chovám jako malé děcko.

„Zkoušela jsem ti volat na mobil, ale nebralas to, přitom máš auto před barákem. Tak jsem si řekla, že ten klíč pod rohožkou použiju.“

Prohlíží si mě od hlavy k patě a v koutku jí zacuká. Jasně, nejsem oblečená podle poslední módy, jenomže když vám jde o život, je vám úplně jedno, jestli máte na sobě otrhané tepláky a vytahané vybledlé tričko. Nechcete se jen nepříteli vydat všanc úplně nahá.

„Bože, tolik jsi mě vyděsila! Bála jsem se, že je to ten kretén.“

„Kretén?“ diví se Irena.

„Potřebuju kofein. V kuchyni povyprávím.“

Trvá mi přinejmenším deset minut, než se konečně vzpamatuju. Udělám nám kafe a posadíme se k jídelnímu stolu.

„Tak povídej,“ pobízí mě Irena.

„No, dneska byl příšerný den, od samého rána.“ Chci se jen nadechnout a pokračovat, ale Irena hned využije příležitost ke komentáři. Miluje sarkasmus a dopřává ho všem bez ohledu, jestli o něj stojí. Příznávám – někdy mi leze pořádně na nervy, na druhou stranu je má jediná kamarádka a chci ji brát takovou, jaká je.

„Takže jsi byla vystresovaná a na všechny pořvávala.“

Irenina poznámka mě na chvíli vykolejí a chci se bránit. Taková přece nejsem! Nakonec se na to vykašlu, protože bychom se odklonily od tématu a já nemám nejmenší chuť s Irenou rozebírat, jaká jsem šéfová.

„A pak jsem přijela domů a před vraty mi parkoval debil s Lamborghini! Doslova jsem kypěla vzteky a...“

„Jak vypadal?“ skočí mi Irena do řeči.

„Co?“ Úplně mě tím zarazí. Je přece naprosto jedno, jak vypadal. Před mými vraty neměl co dělat, je tam jasná tlustá žlutá čára.

„No, takový auta mají většinou sexy borci,“ reaguje Irena na můj nechápavý pohled.

„Jo, byl docela sexy, ale to nemá nic společného...“

„Líbil se ti?“ vyzvídá Irena, a znovu mě tak nenechává dopovědět, co chci říct. Začíná mě už pomalu štvát.

„Ne!“ odpovídám trucovitě. „Tedy ano, jenže choval se jako naprostý idiot! Místo toho, aby mi s tím hned uhnul, začal mě normálně provokovat.“

„Provokovat?“ Irena povytáhne obočí. „Nebalil tě náhodou?“ Nakloní se ke mně a pobaveně zamrká.

„Jak mám poznat, jestli mě někdo balí provokováním?“ Jako je pravda, že mě zval na skleničku... „Copak?“ popíchne mě Irena. „Nad čím dumáš?“

Tak se jí svěřím. „Měla bys vidět, jak se u toho tvářil, a...“ No, vlastně když nabídku zopakoval, působil celkem vážně. Ach bože, co když mě opravdu balil, a já ho odpálila? Přitom by...

Ne, zakřičím na sebe v duchu. Dost! Nebalil mě, jenom mě rozčiloval! O žádné rande mu nešlo, to bych přece musela poznat. A navíc... Navíc je to kretén!

„Určitě nebyl tak nemožnej, jak ho popisuješ,“ nadhodí Irena a rovnou pokračuje: „Kdy sis naposled zašukala?“

Co s tím má sex společného? Poslouchala mě Irena vůbec? Nějaký namyšlený blb se mi postaví před vrata, a já si mám ještě vyčítat, že nerozpoznám flirtování a chovám se jako stará panna?

Počkat. Tohle přece nikdo neřekl. Musím se uklidnit a přestat vyvozovat prudké závěry.

„Konec debaty,“ prohlásím najednou. „Už se o něm bavit nebudeme. Ale je zvláštní, že ses tu objevila, protože jsem ti chtěla volat kvůli tomu, co se mi stalo v práci.“

„A nenapijeme se?“ Irena ťukne šálkem s kávou do láhve sektu a vypadá, jako by se na ni chtěla každým okamžikem vrhnout.

„Ne, potřebuju mít čistou hlavu a ty taky. Pojď do obýváku, pustím nějakou hudbu.“

S kávou přejdu do mnohem větší místnosti, rozsvítím a spokojeně se rozhlédnu kolem. Obývací pokoj patří mezi mé favority v celém domě. Dlouhá bílá kožená sedačka, dvě křesla, skleněný stolek s průhledným dnem, obrovská plazma a světlá stěna se spoustou filmů a cédéček, pod kterými mám černou hifi věž.

Kdybyste hledali knížky, museli byste zpátky k mé ložnici a použít až další dveře. Tam byste se nasýtili. Nečekejte ovšem žádnou malou knihovničku o pár svazcích. Pro knihy jsem si vytvořila samostatnou místnost, a věřte mi, je plná.

Položím šálek na stolek vedle dálkových ovladačů, posadím se do pravého kouta sedačky a přehodím si nohu přes nohu. Irena mě následuje na druhém konci.

„Ještě hudbu,“ připomene mi. Natáhnu se pro ovládač a pustím tiše soundtrack z *Hříšného tance*. Irena protočí oči, ale nic neřekne.

Zhluboka se nadechnu a začnu: „Dneska mi do práce volala bývalá spolužačka a pozvala mě na školní sraz ze střední po patnácti letech.“

„Myslela jsem, že jsi starší,“ popíchne mě Irena. Ano, tohle je klasika. Co mám udělat, aby si Irena rýpání aspoň dnes odpustila a skutečně mě vyslechla?

Gestem naznačí, že se vzdává a bude už potichu, jenomže věřit se jí nedá.

„Chápeš? Pozvala mě, a přitom... Přitom jsme nikdy nebyly kamarádky, naopak...“ Hledám vhodné slovo a tentokrát bodne, když mi Irena napoví.

„Šikanovaly tě?“ nadhodí a zdá se, že se jí tomu nechce příliš věřit, jen tipovala z toho, jak jsem se tvářila.

„Jo,“ přiznávám tiše.

„Děláš si ze mě prdel? Jak jsi jim to mohla dovolit? Ty! Ty!“ ukazuje na mě prstem, jako by nemohla pochopit, že někdo jako já mohl být terčem posměchu a zlomyslnosti. „Když pomíneme ten tvůj aktuální ohoz, tak...“

„Tohle nosím jen doma, o víkendu!“

„... jsi naprosto dokonalá! Štíhlá, vysoká, s božským dlouhým nohama, s perfektním líčením! Nechce se mi věřit, že by se holka jako ty mohla nechat šikanovat! Co je to za kravinu? Navíc jsem tě

viděla už několikrát v kanceláři a rozhodně se nechováš jako ponižovaná holčička!“

Polknu. „Jenomže taková jsem předtím nebyla.“

„Cože?“ Irena působí, jako že jí to skutečně nedochází.

„Tu osobu, kterou znáš, jsem vytvořila až po vysoké,“ přiznávám a zastydím se, jelikož tím de facto odhaluju, že nejsem originál. Ano, nejsem. Poskládala jsem se z několika různých osobností – mužů a žen –, abych byla silnější a zvládla přežít, vybudovala si kariéru a přestala se konečně bát, že mě někdo ztrapní a znemožní. Není moc příjemné, když víte, že kvůli své váze, stylu a zakřiklosti přijdete o hodně příležitostí. Když si to včas uvědomíte, můžete s tím zkusit něco udělat, inspirovat se, nebo rovnou kopírovat všechno, co se vám líbí. Potlačit své původní já a pustit se do boje.

„Kdo teda vlastně jsi?“ zvolá Irena a ukáže na mě prstem. „Počkej! Na tohle se už fakt musím napít.“ Vrací se do kuchyně pro sekt a dvě sklenky, a já si v duchu říkám, zda jsem náhodou neudělala chybu, když jsem se Ireně přiznala. Odhalila jsem se, ukázala svou Achillovu patu.

Irena je zpátky, otevírá láhev a nalévá nám šampus. Dost pění a hrozí, že sklenky přetečou, ale Irena se obrní trpělivostí. Občas na mě po očku koukne, jako by se snažila zahlédnout za mojí maskou víc, než jí hodlám přiznat.

„Promiň, cestou to zteplalo,“ vysvětluje, když už sklenku dolévá potřetí.

„Nemůžu tomu uvěřit. Vážně. Přece – pokud ses nechala šikanovat, jak se ti mohlo podařit stvořit Lauru Svobodovou? Tvrdou ženu, která vede celkem nekompromisně úspěšné nakladatelství a nikdy neponechá nic náhodě? Chodí na večírky, kde dokáže i sršet vtípem, a kdyby chtěla, mohla by mít jakéhokoli chlapa v místnosti!“

Pokřčím rameny. „Netvrdím, že to byla snadná cesta, ale strašně jsem změnu potřebovala, abych něco v životě dokázala, jinak bych byla pořád *ta v koutě*.“

„Ne,“ zavrtí Irena hlavou. „Určitě kecáš.“

Fajn. Protože už jsem odhalila dost, musím jí podat důkaz. Dojdu si do kuchyně pro kabelku a vytahuju z ní fotku, na kterou se dívám pokaždé, když mám chuť všechno vzdát. Vykašlat se na kariéru, dopřát si pořádnou dovolenou a přestat bojovat za věci, kterým už kolikrát ani nevěřím.

Podám Ireně fotku a sednu si rovnou vedle ní.

„Co?!“ Irena málem vykřikne a dívá se střídavě na fotku a na mě, jako by se snažila vyhrát soutěž „najdi dvě stě rozdílů“. „Kdo je ta tlustá holka s mastnými nepoddajnými vlasama a brýlema, která jako by právě vylezla z minulého století?“

„No, já,“ přiznávám a napiju se.

„A co to máš kolem ramen?“

„Toaletní papír. Holky se na mě dokázaly dost vyblbnout.“

Irena nechápavě kroutí hlavou. Jsem potichu, chci jí dopřát čas na vstřebání novinek.

„To je... úžasný!“ vykřikne nadšeně. „Musím o tobě napsat článek a použít tuhle fotku!“

Ne, ne, proto jsem se jí neodhalila... Neukazovala jsem jí fotku, aby mě zařadila do rubriky *Předtím... a potom*. Chtěla jsem jí jen dokázat, že mluvím pravdu, že současná Laura Svobodová neexistuje odjakživa.

„V žádném případě!“ prohlásím rezolutně.

„Proč ne? Už ten článek vidím před sebou! Ukázala bych, co všechno stojí za úspěchem vlivné nakladatelky. Víš, kolika ženám by tvý přiznání nejen pomohlo, ale i prospělo?“

Začínám se Ireny bát. Její pohled je ďábelský.

„Ne! O tohle přece nejde!“ zahřmím vztekle tak, jak to umí jen moje nové já, což Irenu konečně

probere z transu. Napřímí se a zdá se, že je ochotná mi naslouchat.

„Tak o co jde?“

„O to, že ty holky si pořád myslí, že jsem se nezměnila, a počítají s tím, že si tam ze mě zase budou střílet, a já mám hrozný strach, že jakmile jim stanu tváří v tvář, tak jim to dovolím, a všechno bude ztracené a přijdu o všechno, co jsem vybudovala!“ vychrlím na jeden nádech a pak sáhnu po sklence, abych si svlačila hrdlo.

„Počkej, mluvíš vážně?“

„Jo,“ přikývnu.

„Tomu se mi nechce věřit. Až tě uvidí, nezbude jim nic jinýho, než ti padnout k nohám a líbat je!“

Zavrtím hlavou. „Ne, ty je neznáš. Marcela, ta, co volala, mě už stačila ponížít v telefonu, když mi řekla, že klidně můžu vzít i manžela, protože ony všechny už vdané jsou.“

„Cos jí řekla?“ Irena vypadá celkem výhrůžně. Snažím se vzpomenout si, jak jsem tuto část rozhovoru nakonec zvládla, ale mám totálně zamlženo.

„Já ani nevím... Počkat... Asi že si ještě rozmyslím, jestli ho přivedu s sebou. Manžela, nebo přítele... Já fakt nevím...“

Irena vážně pokyvuje. „Nemáš doufám na Facebooku, že jsi single?“

„Nemám tam ani profil, dávám si na tyhle věci pozor,“ ubezpečím ji.

„Dobře, s tím se dá něco dělat,“ pokračuje a zamyslí se. V hlavě jí už jistě šrotuje nějaký plán, což mě začíná děsit.

„Poslyš, já – chtěla jsem se s tebou hlavně poradit, jestli je lepší tam nejít, nebo...“

Vyděšeně se na mě podívá. „Nejít tam? Zešílelas? Jistěže tam musíš jít! Nenecháš je přece zvítězit! Musíš jim ukázat, kdo skutečně jsi! Já si totiž nemyslím, že tohle všechno je jenom nějaká skládačka. Muselo to v tobě dřímat, a tys svý pravý já úspěšně probudila. A teď jim ho musíš naservírovat!“

„Jo, akorát jsem nucená během dvou týdnů sehnat manžela, nebo aspoň přítele. Dost krátká doba, ne?“

„Hmm... Nic není nemožný. Zkrátka výzva, žádná překážka, na to rozhodně nezapomínej. Najdeme ti chlapa, po kterým budou všechny slintat a uzerou se vzteky při pohledu na ty svoje manželky s pivním pupkem a smradlavejma nohama!“

„Jak ho chceš, proboha, najít? Mám si založit profil na seznamce? Bože, to jsem zkusila jen jednou, a s katastrofálním výsledkem.“

„Broučku,“ utěšuje mě ironicky Irena. „Každá jsme seznamku občas vyzkoušela. Kdyby fungovaly, měly bysme kolem sebe samé šťastné páry, a ne ztroskotance.“

Na chvíli se odmlčím, Patrick Swayze právě zpívá *She's like a wind*, a mně se z toho chce brečet. Rychle zamrčím, abych slzy zaplašila a Irena si snad nemyslela, že se začínám litovat a propadám starému já.

„Tak kde ho chceš spláshit?“

„Mám spoustu kontaktů a známých, nezapomínej. Během dvou týdnů ti seženu celou plejádu playboyů. Ty mrchy ještě budou litovat, že tě pozvaly.“

Najednou pocítím obrovskou úlevu. Irena je báječná kamarádka. Dokáže člověka povzbudit a pomoci mu. Se společným úsilím se možná opravdu nebudu muset školního srazu bát.

„Musela ses cítit hrozně, být takhle terorizovaná,“ říká s lítostí v hlase.

„O tom snad ani nemluv. Měla jsem strach chodit do školy, a rodiče byli tak nekompromisní...“

Vybaví se mi, jak jsem jim jednou při večeři řekla, že mi holky ve škole ubližují, a jejich jedinou reakcí bylo: *S tím se musíš vyrovnat, Lauro. Aspoň se zocelíš.*

No, možná na jejich slovech něco bylo, ale vysvětluje to vystrašené puberťačce, která nemůže spát, bolí ji břicho a nedokáže se celé dny soustředit na nic jiného než na všechna ta ponížení. Čeká od rodičů podporu, že nějakým způsobem zakročí, třeba jí i dovolí přejít na jinou školu, a nedostane se jí žádného pochopení. Žádného.

„Proto se s nima nestýkáš?“

Irena je skutečně chytrá ženská. Dokáže si hned propojit veškeré souvislosti. A to jsme se spolu o rodičích bavily asi jen dvakrát.

„Ano. Víš, oni nikdy nebyli takoví ti rodiče, co s dětma dokážou vyjít i jako kamarádi. Ani jeden z nich. Je asi logické, že jsem jim právě tohle nikdy nemohla odpustit.“

„A neštvete tě to někdy?“

„Někdy? Spíš docela často. Ale nějak v sobě nemůžu najít odhodlání jim zavolat, nebo za nimi zajet do Ostravy. Jsme prakticky v kontaktu jen přes esemesky. Posíláme si přání k svátku, narozeninám, Vánocům, a tím to končí. Nic osobního, prakticky ani nevím, jak jsou na tom po zdravotní stránce.“

„To je mi líto.“

Mně také. Říkám si však, že přece první krok můžou udělat i oni, zavolat, zeptat se, jak se mi daří, co právě dělám, zda mám přitele nebo jestli už třeba nejsou prarodiče.

„Jak jsi teda školu zvládala?“

„Špatně. Jednou jsem přišla pozdě do třídy a rychle se posadila, načež jsem se nemohla na konci hodiny zvednout, protože mi holky potřely židli lepidlem. O tělocviku se do mě neustále ‚omylem‘ střefovaly míčem a podrážely mi nohy, až jsem přišla s několika pohmožděninami, ale nikdo se mnou nic neřešil. Ve třetáku jsem mámu přemluvila, aby mi koupila koženou bundu, chtěla jsem aspoň nějak zapadnout. Vyslechla jsem si sice strašné kázání, ale nakonec povolila. A jednou jsem se vrátila do šatny, a na zádech jsem měla vyřezáno – *Jsem smrdutá panna*. Mizející boty, topení v záchodové míse – to se mi fakt stalo, když jsem té největší mrše odmítla napsat domácí úkol. Na začátku čtvrtáku jsem si zkusila sednout do přednější lavice, abych od nich měla pokoj, ale ony si sedly za mě a během hodiny mi ostríhaly vlasy. Musela jsem se pak nechat ostríhat úplně nakrátko a máma mi doma ještě vynadala, že vypadám jako kluk a že se mnou rozhodně na ulici nevyjde. Bylo toho hodně. A pak tam byl Marek, kvůli kterému jsem dnes zaváhala, jestli na sraz přece jen nevyrazím.“

Celou dobu se snažím na Irenu nedívat, protože dobře tuším její soucitný pohled a chci se ho ušetřit. Vlastní lítosti jsem si v životě užila až až.

„Marek?“ zeptá se Irena zaujatě a rozlije nám do skleniček zbytek šampaňského, přičemž tu moji naplní víc. Asi má dojem, že z nás dvou potřebuju alkohol spíš já. No, není daleko od pravdy. Ty vzpomínky ve mně vyvolávají nepříjemné pocity a asi není lepší řešení, než je zapít. Jenomže jedna láhev stačit nebude.

„Jo, byl to takový ten typ, po kterém jedou všechny holky. Vysoký, s atletickou postavou. Tančil se mnou na maturitním plese.“

„Divím se, žeš měla odvalu tam jít. Za to máš můj další obdiv.“

„Prosím tě,“ zavrtím hlavou. „Máma mě k tomu donutila. Odvezla mě až před budovu a dokonce mě doprovodila dovnitř. Chtěla se ujistit, že neuteču na záchodky a nevyjdu ven až na konci akce.“

„Bože, začínám si tvoji mámu představovat jako zrůdu s chapadly.“

Zasměju se. Dopiju sklenku a skočím do lednice, kde mám vychlazené další dva sekty. Jsem hloupá, nadávám si v duchu. Vůbec mě nenapadlo říct Ireně, aby dala to, co přinesla, do chladničky a přinesla láhev s dokonalou teplotou.

Požádám ji, aby sekt otevřela. V tomhle jsem pořád nemešlo a přenechám tuto činnost raději ostatním. Když jsem ještě chodila s Richardem, tak... Ne – na Richarda teď nebudu myslet. A po vzpomínce na „kadící pokřik“ se mi to vážně podaří.

„No, a co ten Marek? Něco mezi váma snad bylo?“ ptá se nedočkavě Irena, když nám doplní sklenky.

„Ne, ne, ovšem tenkrát... Tenkrát mi to tak připadalo. Musím podotknout, že měl už něco upito a prostě...“

„Prostě co?“

„Začal mě líbat. A osahávat.“

„Fakt?“ zavřeští Irena. Nejspíš jí to připadá neuvěřitelné i vzrušující zároveň. Stejný pocit jsem z toho měla i já a žila z toho další ne dny, ale přímo měsíce.

„Jo, nedělám si srandu. Připadala jsem si jako Carrie v tom strašném filmu s prasečí krví. Naštěstí mě takový děsivý závěr nečekal. Když jsme byli v nejlepší, přijela mě vyzvednout máma a nevěděla nic lepšího, než nás odtrhnout od sebe a vrazit nám každému pořádnou facku. Odvezla mě domů s ještě větší ostudou, než jaké jsem se bála.“

Irena polkne, ukáže na mě prstem a podivně zakouří očima. Zdá se, že jí bublinky začínají stoupat do hlavy.

„Co bylo další den ve škole?“

„Nic. Tedy kromě toho, že na mě všechny holky zíraly ještě divněji. Nemohly pochopit, jak se jejich idol mohl líbat se mnou. Cítila jsem se tak ponížena! A pak na mě začaly útočit a chtěly vědět, co jsem mu dala do pití. Jedinou záchranou pro mě mohl být Marek, ten ovšem až do závěru ročníku nedorazil. Kvůli nějakým rodinným problémům se odstěhovali. Byla jsem příšerně zklamaná a zdeptaná.“

„Ani se ti nedivím. A on má na ten sraz přijít? Možná by ti mohl ledacos vysvětlit.“

Přikývnu, přesně tohle napadá i mě samotnou. Konečně bych se ho mohla zeptat, co ho na mně tenkrát přitahovalo. Že by v té nehezké a šikanované holce zahlédl normálního člověka, který má lepší duši než všechny ostatní slečny v místnosti? Kdo ví... Druhému do hlavy nevidíte.

„Každopádně ti i tak musíme sehnat nějaký úžasný doprovod. Někdo mě napadá,“ mrkne na mě Irena, a já jsem najednou celá nedočkavá. Tedy, je to úplné bláznovství, ale proč si sraz, sakra, neužít?

„Máš jeho fotku?“

Irena zavrtí hlavou. „Ne, ale můžu ti zaručit, že nebudeš zklamaná.“

„Fakt? Napínáš mě.“

„Včas se všechno dozvíš, moje milá,“ usměje se a vypije zbytek sklenky. Rovnou se natahuje pro láhev na stolek, aby si dolila, a já se začínám smířovat s tím, že dneska vypijeme tři sekty. Vyčítat si alkohol ovšem nebudu. Dlouho jsem se už neopila a mám pocit, že mi to náramně prospěje.

„Co tě vůbec napadlo dneska dorazit? Objevila ses jako na zavanou,“ změním téma, abychom se po zbytek večera nebavily jen o mé střední.

„Měla jsem cestu kolem a říkala si, že bych se mohla stavit,“ pronese ležérně, jako by to bylo něco přirozeného. Jenomže obě víme, že to je pouze poloviční pravda. Mám Irenu ráda a považuju ji

za svou kamarádku (přes všechno to nepříjemné popichování), většinou však volá jen tehdy, když začíná propadat depresi a po ruce nemá přítele nebo někoho, s kým si čas od času zasouloží.

„V tuhle dobu?“ napadne mě. „Obvykle ani nebývám doma.“

„Rozhodla jsem se zkusit štěstí. A tvé auto stálo nezvykle venku.“

„Hmm, jsem fakt ráda. Bývala bych ti stejně volala, abychom všechno probraly.“

Irena se podrbe na krku a zatěká očima k plazmě. „Nemáš náhodou ze školy nějaký video, který bysme si mohly pustit?“

„Néééé,“ zaprotestuji znechuceně. „Už se o škole nehodlám bavit. Řekla jsem ti vše podstatné a nechci se v tom už patlat.“

„Fajn, fajn,“ utěšuje mě Irena. „Co si pustit *Hříšný tanec*, když už nám vyhrává za zády?“ navrhuje.

Bože, to ne, určitě zas budu naměkko. Spíš bychom si měly pustit nějakou ulítlou komedii.

„Ne, dáme si *Zkaženou úču*. Už jsi ji viděla?“ Nečekám na odpověď a zamírím k policiče s filmy.

„Ne, ale dost jsem o ní slyšela.“

Je skvělé mít kamarádku, která zřejmě nějak telepaticky vytuší, že nejste v pohodě (druhá půlka pravdy), a prostě zkusí, zda náhodou nejste doma, a podrží vás. Dokonce se zapojí do vašeho problému a je odhodlaná s ním pomoci. Nemám sice žádné jiné přátele, ale Irena jich vydá za deset.

Nejraději bych ji objala, jenomže se bojím, jak by si to mohla vysvětlit, když ve filmu Cameron Diaz říká své protivnici, že ji „lížba“ zrovna nebere...

„Nemáš něco k jídlu?“ obrátí se na mě Irena najednou. Okamžitě mě přepadne pocit studu, protože lednička je vymetená. Tedy ne úplně vymetená, jen je v ní všechno zkažené.

Zavrtím hlavou a provinile se střetnu s jejíma očima.

„Tak si něco objednáme.“ Irena už vytahuje mobil. Má v něm zřejmě uložené všechny rozvážkové služby pro případ krize, která právě nastala.

„Co by sis dala? Čínu? Pizzu? Jíš ty vlastně někdy?“ Sjede mě pohledem. „Poslyš, tohle mi musíš ještě dovysvětlit. Chápu tvoji... psychickou proměnu, ale co tělo? Muselas zhubnout tak...“

„Dvacet sedm kilo,“ odpovím jí.

„Dvacet sedm kilo?!“ třeští na mě oči. „Jak dlouho jsi, proboha, hubla?“

„Půl roku. Přestala jsem skoro jíst a cvičila a cvičila. Hodně mě držela voda. Té jsem vypila litry denně.“

„Neuvěřitelný,“ zavrtí hlavou. „Uvědomuješ si, jakou musíš mít pevnou vůli? Nebude teda vadit, když si dáme čínu?“

„Ne,“ zasměju se. „Sama si ji občas objednáвам.“

Nadiktuju jí své oblíbené jídlo – smažené rýžové nudle s kuřecím masem – a jdu si odskočit. Mám pocit, že mi praskne močový měchýř a nedoběhnu včas.

Když se vrátím, zjistím, že Irena kromě objednávky zvládla otevřít i poslední láhev šampusu.

„Co kdybys tady dneska přespala?“ zeptám se Ireny najednou. „V tomhle stavu stejně nemůžeš řídit, a kdyby sis vzala taxi, musela bys řešit auto druhý den. Ráno si tu můžeš dát sprchu a pak se jet domů převléknout.“

Irena vděčně přikývne a pak zesílí zvuk. A zesílí ho tak, že ani nevnímám zuřivé zvonění mobilu, který je stále v kuchyni v mé kabelce. No, a po třetí láhvi mě ho pak ani nenapadne jít zkontrolovat, což se později ukáže jako fatální chyba.

Kapitola 3.

Když se ráno probudím, je mi zle. Tlačí mě žaludek, třesí mi hlava a poté, co se přiměřu vstát a rozsvítit, rozbolí mě oči natolik, že musím okamžitě zhasnout. Irena, stočená do klubíčka na sedačce, se zavrtí a něco zamumlá. Nechápu, jak jsme mohly usnout v obýváku. A ten strašný zápach alkoholu...

Dopotácím se do koupelny a při pohledu do zrcadla sebou trhnu. Ježíši, je ze mě příšera! Mám opuchlé oči a takovou divnou, šedavou pleť. Vlasy jsou přeželelé a vypadají strašně nezdravě. No, dneska nejsem za sexy hnědovlásku, ale za totální trosku.

Dám si hodně dlouhou sprchu, a když zajedu mycí houbou na břicho, polekám se. Tenhle špek tam včera ještě nebyl, za to dám ruku do ohně! Ztracený alkohol a čína!

Ale ne, nebudu si dělat těžkou hlavu. Mám nárok jednou za čas utrhnout se ze řetězu. A po včerejšku jsem si to zasloužila.

Vylezu ze sprchy, přeježu rukou po zamlženém zrcadle a vyčistím si zuby. Fajn, ten pohled už mi nepřipadá tak děsivý. Buď mi koupel prospěla, nebo jsem si na sebe už zvykla.

Ještě si musím vyžehlit vlasy. Třeba by nebylo špatné nechat je jednou rozpuštěné... Vypadala bych přístupněji a... Tak právě proto je hned stáhnou do ohonu. Nemám zapotřebí, aby si moji podřízení začali snad myslet, že jsem se rozhodla zvolnit tempo nebo se chci chovat přátelsky, abych uvolnila atmosféru.

Make-up mi dá zabrat nejmíc. Kdybych si zapla stopky, jistě bych překročila dvacet minut.

Výsledek vypadá docela dobře, ovšem v puse mám pořád podivnou pachut', která neodezní ani po druhém použití ústní vody. Ještě že mám v kabelce žvýkačky a...

Mobil! Musím zkontrolovat, zda se nedělo něco důležitého. Dosud nikdy jsem ho nenechala jenom tak pohozený v kabelce a alespoň si zprávy nepročetla, když už jsem na ně nemohla nebo nechtěla reagovat. Taková nezodpovědnost!

Otevřu skříň, kde mám připraveno několik kostýmů, ještě v igelitu z čistírny. Je prakticky jedno, který zvolím. Všechny jsem vybírala v tmavé barvě, abych působila seriózně.

Jakmile jsem připravená, seběhnu do kuchyně a rovnou se vrhnu ke kabelce. První, co mě zarazí, je skutečnost, že je teprve pět hodin. Ztraceně, v kolik jsem se vzbudila? Mohla jsem si klidně ještě přispat! A pak... Pak...

Bože, to néééééééé!

Na displeji mi bliká dvacet dva zmeškaných hovorů! Dvacet dva! Okamžitě kliknu a projíždím je odshora dolů. Všechny jsou od majitelky nakladatelství Kateřiny Vaňkové a mé asistentky Kamily. Pokoušely se mi dovolat od sedmi hodin snad do půlnoci. Jak je možné, že jsem ani jednou neslyšela zvonění?! A ke všemu má ten prevít skoro vybitou baterii a já lovím v postranní kapsičce nabíječku, abych ho okamžitě připojila k síti a zavolala Kamile – bez ohledu na to, že má ještě půlnoc.

Rozespale se ozve až po osmém zazvonění, což ještě víc zvyšuje mou netrpělivost.

„Ha... Haló?“

„Kamilo, co se to, ztraceně, děje? Proč mám od tebe tolik zmeškaných hovorů?!“ Vím, že na ni možná zbytečně zvyšuju hlas, jenomže jsem strašně vynervovaná ze všemožných představ, co se ve firmě muselo stát hrozného. Požár? Zkrachovala tiskárna? Zemřel některý z našich autorů, a ohrožuje to vydání knihy?

„Lauro!“ vykřikne Kamila. „Zkoušela jsem ti volat několik hodin, ale nebralas to. Měla jsem

hrozný strach, že se ti něco stalo.“

„Nic mi není,“ odseknu. Na druhou stranu mě však těší, že si o mě dělala starosti. „Tak co se, sakra, dělo?“

„Jde o tvou schůzku s akcionáři. Přesunula se nečekaně na dnešek,“ dodává Kamila opatrně, jako by čekala obří výbuch. A ten také přijde.

„Cože?! Proč mi o tom nedal nikdo, zatraceně, vědět?! Jak to, že se o něčem takovém dozvídám až jako poslední, Kamilo?!“

„Já... Já...“

„Ty co?! Tak už se konečně vymáčkni!“ zařvu a teprve teď si všimnu, že mě ode dveří pozoruje Irena. Vlasy jí trčí do všech stran a zívá tak, že jí i ve tmě vidím málem až do krku.

„Já... Snažila jsem se ti dovolat a...“

„Snažila ses málo!“ utrhnu se na ni. Ale fajn, musím zmírnit, krotit se, jinak z ní nedostanu nic. „Kdy se koná ta schůzka?“

„V deset,“ pípne.

Pokouším se potlačit vztek, který hrozí skutečnou explozí. Kdybych se včera nenechala rozladit tím pitomým rozhovorem s Marcelou, nic z toho by se nestalo. Nezmeškala bych jediný hovor a připravovat bych se mohla celý večer.

„Pracovala jsem až do tří hodin a dala dohromady veškeré podklady,“ dodává Kamila a odkašle si.

Cože? Vážně zpracovala prezentaci? No, měla bych jí asi poděkovat, jenomže to není můj obvyklý styl. Nikdy nikomu neděkuju za práci, pro kterou byl najatý, pouze v okamžiku, kdy mě ten člověk překvapí prací navíc, vlastní dobrou iniciativou, což se stává zřídka.

Teď je ovšem možná takový okamžik...

„Děkuju, Kamilo. Velmi si toho cením.“ Hlas se mi při tom nepatrně zadrhne, protože nejsem zvyklá to dělat.

Na druhém konci se rozhostí ticho. To tam Kamila usnula?

„Já...“ Začne koktat znovu. „Ráda jsem to udělala,“ dodá konečně.

„Mohla bys přijít dnes už na sedmou?“ zeptám se jí. „Chci se na tu prezentaci podívat a případně ji doladit.“

„Pokusím se.“

„Dobře.“

Zavěším a podívám se na Irenu. Samozřejmě jí nic vyčítat nemůžu, pouze sama sobě. Irena byla tak hodná, že se mnou všechno rozebrala a udělaly jsme si pěkný holčičí večer. Musím se s tím smířit a postavit se dnešku čelem.

„Obdivuhodný,“ promluví Irena chraplavě.

„Co?“ podívím se nechápavě.

„V jednu chvíli ji strašně sjedeš, a pak jsi schopná ještě poděkovat...“

Zamračím se. Nemám náladu na kritiku toho, jak se chovám ke své asistentce. Tak to zkrátka funguje nejlépe. Kdybych byla moc přátelská, ztratila bych autoritu, a všichni by polevili v práci. Všichni. Když jsem nastoupila na své první vedoucí místo, rozhodla jsem se pro „kamarádský“ přístup – a místo vděku jsem se dočkala samých nepříjemností a podrazů. Metoda biče se osvědčila nejvíc, tak se jí držím. Není jediný důvod něco měnit.

„Proč vstáváš tak brzo?“ ptá se Irena a zase zívne, aniž by si dlaní zakryla pusou.

„Ani nevím, možná nějaká předtucha,“ pokrčím ledabyle rameny a ani si neuvědomuju, že teď tu svou roli předvádím i Ireně.

„Pochopila jsem, že se přesouvá nějaká schůzka. Důležitá?“

„Ano, ale zvládnu ji,“ odpovídám s naprostým přesvědčením.

Irena ke mně popojde. „Zvládneš, jsi to přece TY,“ usměje se a rozsvítí. Bolest hlavy je rázem zpátky, ale ani si rukou nezacloním oči. Musím se ovládnout, jinak se dnešní den promění ve zkázu.

„Asi vyrazím do práce. Chovej se tu jako doma. A až budeš odcházet, nezapomeň zamknout a klíč vrátit pod rohožku.“ Popadnu kabelku a ani se s Irenou pořádně nerozloučím. V chodbě ještě popřemýšlím, zda si vzít kabát, nebo jen zůstat v kostýmku. Žádné jednání mimo firmu mě nečeká, takže přestup z auta do kanceláře bych měla zvládnout tak, jak jsem.

„Pěkný den!“ zavolá na mě ještě Irena, ale skoro už ji nevnímám. Musím se teď pekelně soustředit na tu prezentaci. Doufám, že ji Kamila zpracovala obstojně a nebude potřebovat příliš mnoho zásahů. Stejně budu mít co dělat, abych se připravila a neplkala nějaké nesmysly.

Je příjemné dorazit v šest ráno do práce – bez kolon, v kanceláři ticho, neruší mě žádné zvuky. Je to však zároveň i znepokojující, protože stále očekávám bouchnutí dveří, hluk staré kopírky, klapot podpatků...

Zkontroluju e-maily a zjišťuju, že mi Kamila právě poslala slíbenou prezentaci. Rychle ji přelétnu a musím uznat, že nemá chybu. Prakticky bych do ní nedoplnila ani tečku. Na konci měsíce jí musím napsat mimořádné prémie, za takovou práci si je zaslouží.

Po sedmé Kamila konečně dorazí. Vypadá unaveně a bojácně, jelikož zatím netuší, jaká bude moje reakce na prezentaci, kterou pro mě zpracovala.

Zaklepe na dveře mé kanceláře a poté, co jí rukou naznačím, aby šla dál, váhavě stiskne kliku a dojde až ke mně.

„Perfektní práce, Kamilo,“ pochválím ji. „Vidím, že ses tu něco naučila,“ podotknu ještě a říkám si, zda do těch slov neproniklo trochu obvyklé jízlivosti, která by teď nebyla příliš žádoucí.

„Skutečně, Lauro? Bála jsem se, že jsem udělala nějakou chybu, a...“

„Ne, je perfektní, Kamilo. Po té schůzce vyřídíme jen nejpodstatnější záležitosti a pak můžeš jít domů.“

„Děkuju,“ řekne tiše Kamila a je z mé reakce očividně otřesená. Pomalu jde ke svému stolu a vidím, jak si něco pro sebe mumlá. Zavrtím nad tím hlavou a rozhodnu se plně soustředit na prezentaci.

V deset hodin sedím připravená v zasedací místnosti a ujišťuju se, že Kamila nezapomněla na žádné detaily občerstvení. Hlava rodiny – Kateřina Vaňková, štíhlá a velmi elegantní dáma ve středních letech – si potrpí na čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávu a také lahůdku v podobě luxusní šunky od soukromého německého výrobce, kde ji vždy objednáváme alespoň s týdenním předstihem. Pro jejího manžela Petra zase máme pravé belgické pralinky, jelikož je na sladké. Ne nadarmo se říká, že cukr uklidňuje nervy, protože žít vedle energické a svým způsobem i panovačné Kateřiny musí být někdy o život. Ne, že bych ji neměla ráda, nebo že by se ke mně nechovala dobře, jen si dokáže prosadit veškeré názory nad těmi manželovými, a on nikdy ani neprotestuje. Přitom by to do něj člověk na první pohled neřekl. Je vysoký, s širokými rameny, prošedivělými vlasy a hustým knírkem. Působí jako sympatický člověk, se kterým si každý rád popovídá prakticky o čemkoliv. Horší pořizování je s jejich dvěma dcerami – Sandrou a Erikou. Podnik je nezajímá, vysnily si kariéry modelek, takže se podle toho oblékají, cvičí a tváří se tak, že jsou spíš celebrity a rozhodně neplánují

převzít v budoucnu oteže, být je matka nutí chodit alespoň dvakrát ročně na schůze. Naštěstí pro ně žádné speciality připravovat nemusíme, ty holky skoro nejedí a nejraději by na sklenici s vodou viděly etiketu s přesným počtem kalorií.

Jsem nervózní. Přitom nemám žádný důvod, kromě těch stále neuzavřených smluv, jenomže to není má chyba. Dá se to logicky vysvětlit a samozřejmě všechny ubezpečím, jak na nich pracuju, což je pravda, nebudu nikomu nic nalhávat.

Konečně se otevrou dveře a Kamila uvede celou rodinu dovnitř. V tu chvíli mě napadá, jestli je to tak správné. Jsou majitelé, nakladatelství jim patří se vším všudy, proč je sem tedy uvádíme jako nějakou návštěvu? Jenomže – bylo to tak odjakživa. Nechtěli sem docházet každý den, zabydlovat se tu. Zajímaly je výhradně výsledky a bankovní konto. A přáli si mít přehled jen o tom, co vlastně budeme vydávat. Toť vše. Ostatní záležitosti ponechali zcela v mých rukou.

Srdečně se se všemi přivítám. Kateřina Vaňková má na sobě černobílý kostýmek s bílým kloboukem. Musím uznat, že jí velmi sluší. Pleť má matně bledou, rty rudé a černé oči tak ostré, až mě z nich zabolí hlava. Petr přišel oblečený v tmavém obleku a dcery... No, dokonalost sama. Dlouhé elegantní kalhoty, blůzka, perfektní líčení... Skoro by se až zdálo, že jsou dvojčata, přitom je od sebe dělí takové dva roky. Přesně si jejich věkový rozdíl nepamatuju. Vybavuje se mi jen, že je jim kolem dvaceti. Sice se na mě mile usmějí, ale po zbytek schůze ani jednou nepromluví – jen budou předstírat, jak si vše pečlivě zapisují, a přitom si budou posílat textovky s bůhvíkým.

„Vypadáte báječně, Kateřino. Jen záříte. Jistě se už těšíte na vaše každoroční setkání s příbuznými,“ začnu zdvořile, zatímco Kamila připravuje kávu.

„Děkuji za kompliment, Lauro. Kdybychom nepořádali tyto pravidelné schůzky, člověk by si ani neuvědomil, jak ten čas letí a že zase musíme odletět do teplých krajín,“ usměje se. „Ale pojďme rovnou k práci, jsme dnes v časové tísní.“

„Dobře,“ přikývnu a jsem v podstatě ráda, protože je mi jedno, kam létají, s kým se tam potkají a co tam vlastně budou dělat.

Kamila za sebou zavírá dveře a já začínám prezentovat titul po titulu. Upozorňuju na knihy, kterým chci věnovat zvláštní marketingovou podporu, a jen tak zmíním ty, které se sice budou dobře prodávat, ale nechám je protloukat se vlastním životem.

Na konci jsem už poněkud vyčerpaná, musím se napít, ale nedám na sobě znát ani stopu únavy. Celou dobu pozorně sleduju jejich reakce a čekám výhrady nebo odsouhlasení každého mého kroku.

„Ediční plán nevypadá zle, Lauro,“ prohlásí najednou Kateřina studeně, a já mám pocit, že proti mně sedí samotná Alexis Carringtonová z *Dynastie* a snaží se mě spláchnout do záchodové mísy. Něco není v pořádku – za jejími slovy cítím jakési „jenomže“ a v duchu se rychle snažím poskládat, co by mohla mít za problém.

„Jenže jsme dost znepokojeni dosavadními výsledky,“ dodá a zadívá se mi do očí, jako bych věděla, co má konkrétně na mysli.

Je to tady. Tušila jsem to.

„Můžete být konkrétnější, Kateřino?“ Nedám na sobě znát, jak mě její poznámka rozladila. Na tváři si udržím úsměv a ani v mých očích se nic nezměnilo.

„Nelíbí se nám finanční výsledky, Lauro. Musíte přece sama nejlépe vědět, jak si stojíme. Letošní hrubý zisk je poněkud nízký.“

Přikývnu, je mi naprosto jasné, kam tím míří.

„Ano, zdánlivě to tak může vypadat. Jenomže díky vysokým odprodejům máme lepší cashflow.“

Samozřejmě se tím nesnažím popřít, že výtisky prodáváme pod cenou, je to ovšem výhodnější řešení, než je nechat ležet na skladě a pak je skartovat.“

Kateřina nesouhlasně nakloní hlavu na stranu.

„Prodej pod cenou je ale vaše vina, Lauro. To vy jste nakoupila tituly, o které není na trhu zájem, že?“

„Ano, ale nemám křišťálovou kouli a...“

„Zajímavé,“ usměje se Kateřina a odmlčí se. Dojde mi vzápětí, proč to udělala. Sprostě se mnou manipuluje a chce, abych se jí zeptala, co je na tom *zajímavé*. Na špek jí ovšem neskočím, nemám na podobné hrátky náladu.

„A to je celé mé vysvětlení. Aktuální stav účtu nám pokryje veškeré plány na první čtvrtletí, což se mi v tomto období nejeví špatně.“ Podívám se na Petra a říkám si, že právě teď by se hodilo, aby našel svoje ztracené koule a zapojil se do debaty. On se na mě však jen usmívá a pomyslné žezlo ponechává v manželčiných rukou.

„Vysvětlíte mi, proč má konkurence tituly, ze kterých se téměř pokaždé stanou bestsellery?“ pokračuje Kateřina a v jejím hlase si všimnu změny. Začíná totiž znít lehce útočně. Nesmím se jí zaleknout, musím pokračovat ve stejném duchu a tónu jako doposud.

„Většinou proto, že se nebojí investovat do marketingu,“ odpovídám bez zaváhání. Kateřina nad tím ovšem ohrne nos a zašklebí se.

„Moje milá, za ta léta jste se přece už mohla naučit, že placená reklama lidi neovládá. Důležité je přirozené předání názorů a zkušeností, mezi lidmi samotnými. Musíte naše knihy dostat mezi čtenáře a vytvořit tak spletitou síť, v níž si je budou jeden druhému doporučovat. Možná zkuste telemarketing?“

Mám pocit, že se budu muset posadit. Skutečně prohlásila, že bychom měli zkusit telemarketing? To snad zešílela?

„Proč se hned děsíte, Lauro? Není nic snadnějšího, než vzít Zlaté stránky a dát je pár asistentkám. Jedna začne od A, druhá od Z, a se správným přístupem se vám objednávky jen pohrnou.“

Ne, to nemyslí vážně. Dělá si ze mě srandu. Za chvíli mě určitě vezme za ruku a řekne: „*Jen jsem vás škádlila, Lauro.*“

Dopřávám jí půl minuty, dokonce odpočítávám sekundy. A napětí se jen stupňuje. Takže to myslěla vážně. Bože, kdo jí do hlavy napral tak šílenou představu?

„Možná bychom mohli mít vlastní pořad! Ano, to by bylo ještě lepší!“ snaží se trumfnout sebe sama úchvatnými nápady, zatímco mně jenom klesá čelist.

„Vlastní pořad? Jako v rádiu?“ nadhodím. Rádio už jsme zkoušeli, a výsledky byly katastrofální. Nepodařilo se nám oslovit správnou cílovou skupinu, stanice nás neodvysílala v domluvené časy, pořad nastávaly nějaké komplikace a „zásahy vyšší moci“, takže jsme nakonec vyhodili hromadu peněz za nic.

„V televizi přece!“ Skoro na mě vyštěkne, jak je rozčilená, že jsem ji hned nepochopila.

„V televizi?“ Rozhlížím se už trochu zoufale po ostatních a doufám, že mi s tím někdo pomůže, protože takový nápad... Uvědomuje si, kolik by musela investovat? Ani já si to nedovedu představit, nemám s tím žádné zkušenosti.

„Když může existovat kanál pro ty hrozné dechovky, proč bychom my nemohli mít kanál o knížkách? Už to vidíte, Lauro? První televizní kanál o knížkách v Česku!“

Tak teď mě fakt dostala, nevím, co říct. A zdá se mi být pěkně v ráži, jelikož ihned pokračuje

s další kritikou.

„A také se nám zdá, že příliš utrácíte za tištěnou reklamu, která nás nikam neposouvá. Zním několik schopných manažerů, kteří by to samé udělali za poloviční cenu.“

Nevím, jestli nemám chuť něčeho ostrého se napít. Naznačuje mi tím, že za mě hledá, nebo snad už má, náhradu? To jako vážně?

„Počkejte, Kateřino. Mám tomu rozumět tak, že mě plánujete vyměnit?“ Jsem klidná. Absolutně klidná a vyrovnaná. Nedávám na sobě znát žádné emoce. Všechno se odehrává uvnitř.

„Nalijme si čistého vína, Lauro. Doba je těžká. A přestože jsme si vědomi, jaký kus práce jste v nakladatelství odvedla, jsme nuceni uvažovat ekonomicky, což jistě chápete.“

Páni. Čekala jsem od této schůzky... Ne, vlastně jsem nečekala nic. Jen prezentaci edičního plánu na příští pololetí. Rozhodně ne náznaky vyhazovu.

Ježíši... Jestli mě propustí, co budu dělat? Poslední roky se věnuju jenom práci. Chápete? Tohle je můj život! Přece si ho nemůžu nechat jenom tak vzít, musím bojovat!

Zhluboka se nadechnu. „To se dá vyřešit určitými změnami, Kateřino. Co kdybych do vašeho návratu připravila několik návrhů?“

Kateřina se nad tím zamyslí, ale při pohledu na její obličej mi dochází, že si se mnou vlastně jenom hraje. Nemám jedinou šanci. O mém osudu už tady bylo zkrátka rozhodnuto. Mám pocit, jako by mě pohřbívali zaživa do rakve.

„Lituji, Lauro. Obávám se, že budeme muset zrušit vaši pozici šéfredaktorky a nahradit ji pozicí manažerskou.“

Celým mým tělem prostupuje oheň. A vím, že se nedá uhasit žádnou sebekontrolou, musí to ven.

„Zrušíte pozici šéfredaktora?!“ zavrčím na ni. „A kdo tu práci podle vás bude dělat?!“

„Nikdo,“ odtuší Kateřina zcela klidně. „Prakticky ani vy nejste na pozici skutečného šéfredaktora, nic neredigujete, všechno přece dělají vaše podřízené a externisté. Vy zajišťujete nákup nových titulů, sestavujete harmonogramy, marketingové plány a...“

„Tohle vám nemůže projít, Kateřino. Budu se bránit.“

Kateřina pokývá hlavou. Je zřejmé, že se připravila i na tuto reakci.

„Chápeme, jak se teď musíte cítit, Lauro. Proto jsme se rozhodli vyplatit vám slušné odstupné, nebudete-li dělat problémy. A pokud odejdete ještě dnes, jsme ochotni poskytnout vám pět měsíčních platů. Samozřejmě se zavázete, že nás nebudete žalovat. Nechala jsem právníka zpracovat tuto dohodu.“ Ze své kožené aktovky vytahuje několik kopií lejster, které mi podává i s kuličkovým perem.

Ne, ne, tohle se nemůže dít! Je to jenom sen! Jenom jeden hloupý sen! Proč by mě vyhazovali? Mám přece dobré výsledky, nebo snad ne?

„Problém je v tom, Lauro, že jste tak svázaná svou prací, že jste ztratila nadhled a odstup. Už nám nemůžete ničím prospět.“

Tak tohle je pravý důvod. Už ze mě nemají co vyždímat, tak se mě rozhodli zbavit a najmout si nějakou jinou výkonnou děvku, která jim byznys na krátkou dobu pozvedne. A tu pak vymění za další, a takhle to půjde dál a dál a dál!

„Věřím tomu, že moji lidé půjdou se mnou. Jsou velmi loajální,“ zkouším poslední možnost, i když prakticky sázím na velkou nejistotu. Jenomže kdo nic nezkusí, ten nic nevyhraje, že?

Kateřina se usměje a sahá opět do aktovky, aby vyndala složku plnou popsaných dotazníků.

Alespoň takhle vzhůru nohama mi to připadá jako dotazníky. Co v nich je? Kde je vzala? Nejsem si jistá, že bychom vyplňovali nějaké materiály a pak je odevzdávali akcionářům.

„Petře, vy k tomu nic neřeknete?“ vyhrknu s poslední nadějí. Ona mu však nedá nejmenší příležitost.

„Jsme rodina, Lauro. Chápu, že vy žijete jen svou prací, a tak nemáte s nikým tolik blízké vztahy, ale rodina zpravidla drží při sobě a je jednotného názoru.“

Mám chuť po ní skočit přes stůl. Jak se opovažuje říct mi něco takového?! Ano, žiju svou prací, ale pro jejich nakladatelství! Nejsem ta, která si na konci roku rozděljuje kompletně zisk!

Už jí to chci všechno vmést do tváře, když přede mě postrčí ty dokumenty. Nemýlila jsem se, jsou to dotazníky. A na každém z nich je pěkně uvedeno jméno a příjmení mého podřízeného. Neudržím se a začnu jeden po druhém vytahovat a rychle je zkoumat. Ty otázky, to jsou přece...

A co teprve ty odpovědi! Všichni mě nenávidí! Všichni mě nenávidí!

Ale ne, pletu se. Není dneska prvního dubna? Není? Vážně?

„Máme velmi silný dojem, že jste své podřízené šikanovala, Lauro, což v moderní společnosti nemůžeme tolerovat,“ pronáší Kateřina ledovým tónem a dopřeje mi dost času, abych si prohlédla i další dotazníky. Všechny jsou stejné. Obzvlášť mě zaujme ten od Kláry, která tu pracovala půl roku a odešla před týdnem.

Co si myslíte o své nadřízené?

Je to kariéristická mrcha, která se stará jen o sebe a ostatním dává najevo, že jsou míň než mouční červi.

Jaký je vztah vaší nadřízené k vám?

Ona mě nenávidí. Jsem mladší, proto si na mě vylévá vztek, jakmile přijdu do práce.

Samozřejmě, protože měla každý den zpoždění víc než čtvrt hodiny!

Jak jste spokojený/a s řízením a koncepcí celé společnosti?

Laura by neměla vést nakladatelství. Patří do generace, která pomalu ani netuší, co je to Twitter nebo Facebook. Myslím, že tato skutečnost rozvoj nakladatelství blokuje. A bude hůř!

Ta jedna podrazácká mrcha! Měla jsem ji vyhodit hned po prvním pozdním příchodu! A počkat... Takové odpovědi se berou vážně?!

„Já jsem je přece nešikanovala! Motivovala jsem je k vyšším výkonům! Proto jsme tam, kde zkrátka jsme!“ zakřičím, protože jsem opravdu rozrušená a nedokážu se už ani trochu ovládat. Navíc už si nemusím dávat pozor – propustí mě tak jako tak, nic nezměním. „A proč vás zajímá dotazník od Kláry Nevímkdo, která tu nevydržela déle než šest měsíců?“

Kateřina si vzdychne a ukáže na mě, což mě vytočí ještě víc.

„A to je přesně ono, Lauro. Dělal jste si někdy analýzu, kolik lidí s vámi vydrželo pracovat? Kolik jich opustilo zaměstnání jen po pár měsících?“

„Obviňujete mě, že dnešní absolventi nechtějí pracovat?! Jdou po jediném – po teplém místěčku za minimální plat třicet tisíc měsíčně s nulovou aktivitou! A podmínky, které nabízíme, ty nenadchnou ani ty nejotřelější,“ neodpustím si rýpnutí. Sice tím už nic nevyřeším, ale aspoň mám

dobry pocit.

„Ty podmínky můžete klást za vinu jenom sobě, Lauro. Kdybyste dosahovala lepších výsledků, neměli bychom žádné překážky navýšit výkonnostní mzdu. Víte, co mě nejvíc mrzí? Že jsem vás neposlala na žádné školení leadershipu. Velmi by vám prospělo. Teď se tu všechno změní. Vaše asistentka zná jistě podrobnosti vaší práce a vašemu nástupci bude nadále oporou. Už zanedlouho tu budeme mít přátelské prostředí a týmovou práci. Ne práci jednotlivce, který šikanuje ostatní.“

Mám chuť vyškrábat jí oči. Zarýt nehty do těch jejích protivných kukadel a pak jí ještě zakroutit krkem!

Ale ne, neudělám žádnou scénu. Teď se zvednu, klidně odejdu z místnosti a sbalím si se vztyčenou hlavou. Mě nedostanou. Mě ne.

„Dobře, takže jste se rozhodla, Kateřino,“ uzavřu celou debatu a dokonce se mi podaří vyloudit i úsměv. Doufejme obstojný.

„Tak se mi líbíte, Lauro,“ usmívá se na mě Kateřina. Bože, ta mrcha to snad myslí vážně. Prakticky jsem jí dovolila vyhrát, ale... Nemohla jsem zvítězit. Pokud se rozhodla, nějakým doprošováním bych se jenom víc a víc ponižovala.

„Nezapomeňte podepsat tento dokument.“ Přistrčí mi dohodu o ukončení pracovního poměru. Chopím se pera a ještě si zkontroluju, že mi bude skutečně vyplaceno odstupné ve výši pěti měsíčních platů nejpozději do dvacátého dne následujícího měsíce.

Fajn. Už je to černé na bílém.

„Ráda jsem vás všechny poznala,“ usměju se při odchodu, ale jediní, kdo mi úsměv oplátí, jsou Kateřina a Petr. Ty dvě modelky se ani neobtěžují zvednout hlavu od svých mobilů.

Něco mi však stále vrtá hlavou, a ne a ne si vzpomenout, na co jsem se chtěla zeptat. A pak mi to u dveří docvakne.

„Poslední otázka, když už nejsem váš zaměstnanec. Kdo tu rozdával ty dotazníky?“

„Vaše asistentka Kamila přece,“ říká bez servítků Kateřina. „Je to velmi schopná dívka.“

Ne, je to velmi schopná mrcha!

Kapitola 4.

Tohle je nejhorší den mého života. Vážně. Musím se udržet pohromadě, když si v kanceláři balím, a nevlítnout za Kamilou, abych ji zametla pod koberec. To myslím obrazně, protože tu žádný koberec nemáme, jen plovoucí podlahu.

Cítím na sobě pohledy všech (teď už) bývalých podřízených. Otočím se k nim, načež rychle skloní hlavy a předstírají práci. Moc dobře jsem ale zahlédla jejich pošklebky.

No nic. Každý je přece nahraditelný, ne? Jednou musel přijít pád. Našla se za mě náhrada – zřejmě modernější, schopnější a přátelštější. Možná si tady všichni zapálí vonné svíčky a před zahájením práce budou meditovat. Třeba si i vytvoří nějakou vlastní modlitbu, a práce jim pak půjde lépe od ruky.

Naskládám si osobní věci do krabice od kancelářského papíru, naposledy se rozhlédnu po místnosti a pevně stisknu víčka, abych se nerozbrečela. Tohle byl totiž poslední roky můj domov. Je zvláštní ho opustit s jistotou, že už se sem nikdy nevrátím, že se tady usadí někdo jiný a bude považovat za své všechno, co až dosud bylo moje.

Dost. Musím zůstat silná, už jenom na pár minut. Jakmile vyjdu z kanceláře, objeví se po mém boku Kamila.

„Je mi to hrozně líto,“ vyhrkne a dívá se mi do očí s proviněním a omluvou. „Neměla jsem jinou možnost než ty dotazníky rozdat. Moc jsem se bála, že mě Vaňkovi vyhodí, když něco řeknu...“

Do krabice, kterou držím v ruce, mi položí nějakou složku s nápisem *Kontakty*.

„Vytiskla jsem ti všechny kontakty, všechna volající čísla na pevnou linku, kdybys je náhodou ještě někdy potřebovala.“

Povytáhnu obočí. Za tenhle kousek by jí asi akcionáři nepoděkovali. Možná bych se jí tím mohla pomstít, kdybych jim složku ukázala. Jenže...

Jsem až tak velká mrcha? Chci být taková mrcha, když už je všechno vlastně za mnou?

„Díky,“ přikývnu a pak bez rozloučení odcházím.

Jsem vděčná, že parkoviště stojí na opačné straně budovy a z okna mě nikdo nemůže pozorovat. Je mi jasné, že v opačném případě by se k němu všichni nahrnuli a sledovali mě až do odjezdu. Možná by i něco pokřikovali. Jako kdysi... Jako na střední... Brr, moje sebevědomí prudce klesá.

Strčím krabici do kufru a rychle odjízďím domů. Nedaleko Pankráce mi začne vibrovat mobil.

„Lauro,“ zazvoní mi v uchu hlas Kateřiny Vaňkové. „Zapomněla jste nám vrátit služební telefon, ale rozhodli jsme se být velkorysí. Zavolejte do IT oddělení a domluvte se na podrobnostech. A také se spojte s účetní ohledně předání zápočtového listu, až se vrátí z dovolené.“

Ani se nestačím nadechnout, a ukončuje hovor.

„Strčte si ten telefon třeba do prdele!“ zařvu, ale nikdo mě neslyší. Mám chuť stáhnout okénko a vyhodit ho na silnici, jenomže v něm mám polovinu života. No, tak ne úplnou polovinu, ale třetinu určitě.

Co budu dělat? probleskne mi najednou hlavou. Musím si najít novou práci, nevydržím sedět doma se založenýma rukama. Tentokrát snad už nebudu tak pitomá, abych kariéře obětovala celé hodiny a hodiny navíc. Nebudu. Tedy, pár přescasů asi obětuju, ale už ne dlouhé večery a víkendy. S tímhle je konec. Začnu zase žít.

Blbost. Nebude to vůbec jednoduché. Jsem nastavená jako workoholik a taková budu v každé práci.

Pokud mě ovšem v branži někdo zaměstná. Cítím, jak se mi rozhořel obličej. Je docela možné, že mě nikdo nebude chtít přijmout, protože mi Vaňkovi nedají žádné doporučení! Anebo mě začnou hrozně pomlouvat!

Ne, o tomhle rozhodně nesmím uvažovat, zbláznila bych se. Prostě se uklidním, vyrovnám se se současnou situací, a pak vyřeším ostatní.

Teď mi musí stačit, že mám kde bydlet a díky odstupnému můžu dál splácet hypotéku.

Cestu skoro nevnímám. Řídím podvědomě a je štěstí, že jsem zatím nikoho nezabila. Z Magistrály sjezu na Chodov a pak už klidnější trasou pokračuju domů. Právě vjíždím do ulice, když si všimnu, že před mým vjezdem stojí černé Lamborghini a vedle něj ten chlápek! Co tu, zatraceně, zase dělá? Ne, dneska si už se mnou nikdo nebude zahrávat!

Pořádně šlápnu na plyn a prudce zabrzdím těsně za jeho autem. Mám velké štěstí, že jsem odhadla brzdnou dráhu a nenabourala do něj. Moje pojišťovna by nevrískala nadšením, to si ovšem uvědomím až později.

Vystoupím, zatímco on si klidně zapaluje cigaretu!

„Děláte si snad ze mě srandu?!“ zařvu na něj z plných plic. Konečně cítím, jak se začínám uvolňovat. Přesně tohle potřebuju, vykřičet ze sebe všechen vztek, zklamání a ponížení.

„Taky vás rád vidím,“ culí se.

„Okamžitě si sedněte do toho vašeho škopku a vypadněte!“

„Škopku, kotě?“

Jak si dovoluje se mnou takhle mluvit?! Co to je za nevychovaného burana?! Mám na jazyku tolik vulgárních výrazů, jimiž bych ho častovala, jenomže se snažím zachovat si trochu důstojnosti.

„Řekněte mi ještě jednou ‚kotě‘, a vytlačím vás až na konec ulice!“

Usměje se, sáhne do kapsy své kožené bundy a vytáhne z ní krabičku Marlboro, kterou mi vzápětí nabídne.

„Dejte ten hnus pryč!“ zavřeštím. Je mi jasné, že už se chovám poněkud hystericky, a hysterky sama bytostně nesnáším, ten člověk ve mně ovšem vyvolává tolik negativních emocí, že si nemůžu pomoci. Navíc se už podruhé trefil do dne, kdy se cítím jako přejetá parním válcem.

„Zase den blbec?“ nadhodí, pokuřuje a s podivným zájmem na mě civí.

„Ano, a ke všemu se objevil další blbec, co mi zase brání v parkování! Stojíte na žluté čáře! Víte, co udělám?! Zavolám na vás policajty!“

„Tak fajn,“ navrhuje a začíná se mi smát do očí.

„Taky že jo!“ Vytáhnu z auta mobil a vážně jsem odhodlaná jim zavolat, když si všimnu, jak kamsi ukazuje rukou. Bezděčně se tím směrem zadívám a...

Sakra. On nestojí na žádné žluté čáře, ale před ní. A vlastně mi tak nebrání ve vjezdu do garáže.

Rychle mobil schovám. Jsem tak šokovaná, že ve mně vyhasne veškerý vztek.

„Vážně nepotřebujete cigaretu?“

„Kdo vlastně jste? A co tady poslední dva dny děláte?“ Najednou zatajím dech. Jsem úplně pitomá. Mělo mi to přece dojít hned! „Oni vás najali! Najali vás, abyste mě sledoval!“

„O čem to mluvíte tentokrát?“

„Mí zaměstnavatelé – najali si vás na mě, abyste mě tu zastrašoval! Nestačilo jim, že mě dnes totálně ponížili a vyhodili z práce, ještě si najali...“

„Počkejte, zadržte.“ Přistoupí ke mně tak blízko, až mě do nosu udeří jeho vůně a připomene mi Richarda, protože přesně tuhle vůni jsem mu kupovala. Je to Hugo Boss, ale přesný druh si ne a ne

vybavit. Zvedne ve mně ovšem vlnu emocí, až mám najednou nečekané nutkání ho obejmout a vybrečet se mu na rameni, jak jsem to kdysi udělala Richardovi.

Ne, ať tě to ani nenapadne! Jeho tvář, krk, ústa, jsou ovšem skoro na dosah. Jestli se neovládnu, určitě se na něj v příští minutě vrhnu.

Vracejí se mi vzpomínky – ty hezké, ne ty ošklivé. Jsem s Richardem v autě, jedeme na Karlštejn a já mu položím hlavu na rameno a vdechuju jeho příjemnou vůni. Pravdou je, že jsme na hrad nikdy nedorazili, přepadla nás touha se milovat, a totéž se mi vlastně děje i teď. Když se na toho muže dívám, mám strašnou chuť skočit s ním do postele.

Zatraceně! Jak je možné, že tohle s vámi udělá jedna vůně?

Ustoupím. Musím ustoupit, aby byl ode mě co nejdál.

„Vyhodili vás z práce? To mě moc mrzí. Podívejte, nezačali jsme právě dobře. Opravdu není žádný úmysl v tom, že tu na sebe zase narážíme. Měl bych se asi konečně představit. Jsem Lukáš Patera – váš nový soused.“

Zamrkám překvapením. Můj nový soused? Zatraceně! Zatraceně! Ne, jeho za souseda rozhodně nechci. Dívat se, jak třeba v létě seká trávnik, jen v trenýrkách, s krůpějemi potu na opáleném pevném těle, bych nevydržela. Okamžitě mě však začnou pronásledovat další představy – jak se ráno probudí a vyjde zcela nahý na terasu, kde se protahuje a kochá se pohledem na okolí – tedy na mě. Nebo si přijde půjčit cukr, který mu právě došel, a já mu otevřu jen v županu a s mokkými vlasy, protože jsem právě vylezla ze sprchy, on se neudrží a vrhne se na mě a...

„Fuck!“

„Jste v pořádku?“ ptá se mě s pozdviženým obočím. Sakra, řekla jsem to nahlas?

Znovu zamrkám a automaticky k němu natahuju ruku. „Laura Svobodová,“ představuju se s mírným zakoktáním a třesu mu rukou déle, než by bylo vhodné. Má pevný stisk, v rámci etikety ovšem, dlaň mírně drsnou a hlavně suchou. Nesnáším, když chlap podá ruku, a vy hned potom máte chuť jít se celá vykoupat.

Konečně ho pustím a zkouším se usmát.

„Tak nový soused...“ podotýkám, abych nějak začala.

„Jo, nastěhoval jsem se už minulý týden, ale u vás se vždycky rozsvítilo až pozdě v noci, nebylo jednoduché se s vámi seznámit. A ten včerejšek...“

„Já vím, já vím,“ říkám jakoby na omluvu. „Sice jsem jezdila domů až večer, ale jak je možné, že jsem přehlédla vaše auto?“

„Tohle?“ ukáže na Lamborghini. „Není moje, půjčil mi ho bratr, než odjel do zahraničí. Včera jsem ho měl poprvé, skočil jsem si domů pro nějaké věci, a v tu dobu jste přijela.“

„Jo, naše nešťastné ‚poprvé‘.“ Nejráději bych se na místě propadla. Seřvala jsem toho nejvíc sexy souseda, jakého bych si jako žena mohla přát.

„Každopádně mě těší, Lauro,“ usměje se a v očích mu nádherně zajiskří. Je možné, že se mu líbím? Jsem jeho typ? Šlo by mu jen o jednu noc, nebo o dlouhodobější vztah? Protože, kdyby to neklaplo, bylo by divné být pořád sousedy. A já bych se kvůli tomu odsud rozhodně nestěhovala. Ať si jde on. Já jsem tu déle a hypotéku budu mít za pět let splacenou, takže...

Vím, že teď už přeháním, měla bych fantazii udržet na uzdě. Jenomže při pohledu do jeho očí vám to nedá, nezamyslet se nad budoucností.

„Když máte auto půjčené od bratra, kde je to vaše?“

„V servisu. Menší nehoda s opilou řidičkou.“

„A bylo to vážné?“

„Jenom škrábnutí,“ mávne nad tím rukou. „Hlavně, že se nikomu nic nestalo. A proč vás propustili z práce?“

Jakmile mi připomene vyhazov, pocítím bodnutí v žaludku, ale ne tak velké, jak bych v dané chvíli čekala. Lukášova přítomnost moje nervy zřejmě nepatrně vyvažuje.

„Představte si, že jdete na prezentaci, a najednou se dozvíte, že jste skončil. A když nebudete dělat problémy, dostanete odstupné. Veškerý investovaný čas je najednou pryč. Vlastně všechno je pryč.“ Pokrčím rameny a snažím se to příliš neprožívat. Zeptal se ze zdvořilosti, nemůžu na něj hodit všechny svoje pocity. Stáli bychom tu totiž až do rána.

„Něco mi říká, že se dlouho trápit nebudete.“

„Proč myslíte?“

„Brzy si najdete jinou práci. A váš přítel jistě ocení, že se mu teď budete víc věnovat,“ podotkne v závěru.

Zpozorním. Byla to ta narážka, kdy se snažíte zjistit, jestli osoba, o kterou máte zájem, s někým chodí? Nejsem si jistá. Nezdá se mi příliš nedočkávat na odpověď.

„Můj přítel by to jistě ocenil, kdyby nějaký existoval,“ pokusím se říct téměř lhostejně, jenomže ho stejně upřeně pozoruju, abych se ujistila, zda se jeho výraz po takovém sdělení nezmění.

„Tak to bych vás mohl na skleničku bez ostychu skutečně pozvat, co říkáte? Není nad dobré sousedské vztahy.“

Zahoří ve mně nadšení, které ihned krotím. Skutečně sondoval, jestli mám nějaké závazky. Teď je řada na mně.

„A nebude se vaše přítelkyně zlobit?“

„Zkusím jí zavolat a pak vám dám vědět,“ říká s kamennou tváří.

Uf... Tohle bylo divné. Takže má přítelkyni. A vážně jí bude volat, jestli smí jít se sousedkou na skleničku?

„Dělám si srandu. S přítelkyní jsem se rozešel před pěti měsíci,“ uculí se najednou a odhalí dokonale rovné bílé zuby. „Je tu sice jedna stíhačka, co mi nedá pokoj, ale s ní rozhodně nechodím a ani nebudu.“

Panebože, málem se mi z toho podlomí kolena. Když se usmívá, máte pocit, že se celým vašim tělem rozlévá takové zvláštní teplo, které se zastaví až v hrudníku. Napadne mě: jak bych se cítila, kdyby mě teď políbil?

„Co děláte dneska večer?“

„Dneska večer?“ Jsem překvapená. Nečekala jsem, že bychom si vyrazili tak brzy. Pozor – nikam si nevyrazíme, upřesním si raději v duchu. Jde jen o skleničku se sousedem. Nic víc.

„Myslel jsem, že bychom se mohli sejít u mě. Něco bych uvařil.“

„Vy vaříte?“ vykulím oči. Páni, je rozhodně samé překvapení. Ještě nikdy pro mě nikdo nic neuvařil. Richard mi v kuchyni čas od času pomáhal, ale nikdy se nestalo, že bych přišla uštvaná z práce, a na stole mě čekala hotová večeře. Já sama jsem se nezmohla na víc než na jednoduchá jídla, která zvládnou i děti v mateřské školce.

„Nečekejte žádné velké umění, nejsem Gordon Ramsay.“

„Bezva... skvělé. V kolik hodin? A mám zaklepat u vás?“ Doufám, že nejsem moc nedočkává a hlavně trapná. Nerada bych působila jako nějaká neukojená, nadržovaná ženská, co má konečně příležitost vecpat se chlapovi do baráku. Na druhou stranu... Není divné jít do domu muže, kterého

prakticky neznám? Jenomže když odmítnu, budu toho vzápětí litovat.

„V sedm?“ Podívá se na hodinky, a já si okamžitě všimnu, že jsou od Armaniho. Zajímalo by mě, co vlastně dělá, rozhodně není instalatér. To by měl hodinky od támanů.

„Dojdu pro vás. Nefunguje mi zvonek. Doufám, že ten váš ano.“

„Jasně, budu čekat.“

„Perfektní.“ Znovu se usměje a moje kolena mají opakovaně co dělat, aby mě udržela na nohou. Jestli na něj takhle reaguju při normálním povídání venku na ulici, jak to bude asi vypadat, až spolu strávíme večer při svíčkách?

Moment. Nikdo o žádných svíčkách nemluvil, přestaň fantazírovat, napomínám se. Nesmím za tím vidět nic vážného. Možná zjistím, že je to blb, co se mi jen snaží dostat do kalhotek. Nebo zjistí on, že nejsem žena, která by dosahovala jeho intelektu...

A máme to tu. Ztracené pochybnosti, co si o vás myslí druhá strana. Proto jsem po Richardovi odmítla znovu randit. Unavovaly mě tyhle myšlenky, tahle strašná nejistota.

„Musím vyrazit, čeká mě ve městě ještě jedna pochůzka.“ Zašlápne cigaretu koženou botou a obdaří mě dalším ze svých kouzelných úsměvů.

„Nezapomeňte na mě,“ říká a na jednu jedinou vteřinu se zarazí, jako by přemýšlel, jak se má se mnou rozloučit. Pak se jen otočí k autu, a těsně před tím, než nasedne, mi zamává.

Mávnu mu na oplátku a přiměju se jít otevřít vrata a zaparkovat. Upřímně se divím, že při tom nic nezbourám. Myšlenky se mi točí kolem Lukáše, což je moje nejoblíbenější jméno, jestli jsem to předtím nestačila zmínit.

Co asi uvaří? Možná se mohl zeptat, protože kdyby mi udělal třeba lososa, asi bych se pozvracela, jen bych ho ucítla. A pak bych se musela omlouvat, běžet se převléknout, a nakonec bych zjistila, že se na něj nemůžu dobouchat a že má pro jistotu zhasnuto, abych ho neobtěžovala.

No, asi bych se přiměla kousek ryby sníst, nebo bych si sousta házela do papírového kapesníku na klíně a pak je vmáčkla do kabelky. Počkat – kabelku s sebou mít nebudu, musela bych zkrátka improvizovat. Nebo si mám kabelku vzít, jen tak pro jistotu? Ne, vypadala bych jako cvok, když jdu jen o dům dál.

Jakmile vstoupím do kuchyně, mám pocit, že vzduch prudce ochladl. A taky mě rozbolí žaludek a hlava. Práce, uvědomím si. Přišla jsem o práci. A klidně jsem o tom mluvila s prvním člověkem, který mi přišel do cesty.

Proč jsem se mu svěřila? Takové věci si člověk raději nechává pro sebe, ne? Jenomže na druhou stranu nás to tak nějak sblížilo. Ne ve smyslu, že bychom si byli blízcí jako třeba přátelé (když už ne partneři), ale po té scéně, co jsem mu předvedla, by mě mohl začít vnímat jako lidskou bytost. Snad.

V kabelce se mi rozezní mobil a já ho automaticky přijmu.

„Panebože, šíří se to jako poplašná zpráva. Co se stalo?!“ Irena, v hlase ještě víc šokovaná, než bych předpokládala. A jak to vůbec myslí, že se *to* šíří jako poplašná zpráva?

„Vždyť jde jenom o večeri,“ bráním se okamžitě. „A mohla jsem mu po tom všem říct ‚ne‘? To by ode mě bylo asi neomalené. A navíc, choval se docela mile, takže jsem si řekla, proč mu nedat šanci. Taky tam byl problém s tou jeho voňavkou, připomněl mi Richarda – tedy jen naše začátky –, a já šla málem do kolen.“

„O čem to, sakra, mluvíš?“ zastaví mě Irena konečně.

„Jak o čem mluvím? Přece o Lukášovi! Netušila jsem, že je můj nový soused a – jednalo se o velké nedorozumění. A já řekla ‚ano‘. Kdo by mu taky, ztraceně, odolal? Měla bys vidět ten jeho pohled.“

„Lauro!“ zahřmí Irena, čímž mě dokonale probere. „Jakej Lukáš? Jaká večere? Mluvím o tvý práci! Dostala jsem zprávu, že tě vyhodili!“

Jo tohle. Rázem se cítím jako myška zahnaná dravcem do kouta. Nadšení je pryč. Euforie splaskla, jak nejrychleji mohla. Vraťme se tedy do reality. Jenomže mně se příliš nechce. Až se do ní ponořím, budou mi tři láhve sektu málo, to mi věřte. Začnu se utápět v sebelítosti a raději si na několik dní zalezu do postele, abych se vybrečela.

„Aha,“ hlesnu. „No, překvapení na rozloučenou.“

„Řekneš mi nějaký podrobnosti?“

„Ono není moc co. Kromě toho, že jsem neschopná zajistit prodejné tituly, můj marketing je drahý a nepřišla jsem s plánem na vlastní televizi, toho víc asi není. Jo, ještě jsem zapomněla, že šikanuju zaměstnance a nikdo se mnou nevydrží pracovat.“

„Nesouhlasím s ničím, kromě toho šikanování ovšem.“

„Co to plácáš, Ireno?! Já je přece motivovala!“ Vážně? No, jednou mi kdosi řekl, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou.

Dobrá. Asi jsem se k nim nechovala příliš hezky, jenže je těžké udržet si odstup a přimět všechny, aby pořádně pracovali. Kdo dokáže vést lidi bez teroru, je podle mě pouhá výjimka potvrzující pravidlo, že jinak nepořídíte. Takový šéf neexistuje. A Kateřina Vaňková si tohle velmi rychle uvědomí, až si přijme tu specialistku na leadership, která jí do společnosti vnese přátelského ducha. Všichni budou ještě línější než kdy dřív.

„Jak ses mohla nechat vyhodit? Proč jsi nebojovala?“

„Já bojovala! Ta mrcha si ovšem všechno připravila... A... vlastně už pak ani nešlo bojovat, protože se ukázalo, že mě všichni podřízení nenávidí! Dokonce vyplňovali nějaké dotazníky, o kterých jsem neměla nejmenší tušení! Prostě mi tam na dnešek připravila peklo. Poděkovala mi za veškerou práci a podotkla, že když odejdu v tichosti, dostanu odstupné.“

Irena se mě vypytovala ještě na další podrobnosti, ale už nebylo příliš co dodat. Musím se s tím smířit a pokusit se zbytečně se v tom nepítvat.

„Od koho ses to vůbec dozvěděla?“

„Od známýho v konkurenčním časopisu. Ta informace se šíří jako virál.“

„Hm, to mi asi moc nepomůže k nové práci. Jsem zvědavá, jestli se v branži ještě někdy uchytím.“

„Nemám dneska zase dorazit? Napijeme se a pořádně všechno rozebereme?“ navrhuje Irena.

„Jdu na tu večeri,“ připomínám jí.

„O jaký večeri to pořád žvaníš?“

Vysvětluju, co se stalo, když jsem přijela domů. Přiznávám – o Lukášovi najednou mluvím v samých superlativech a neustále zdůrazňuju, jaký hrozný omyl to byl. A jak se Lukáš zachoval úžasně.

„On pro tebe uvaří?“ ptá se nevěřicně Irena.

„Ano, a proč by ne?“

„Když mi chlap naposled ‚uvařil‘, dostala jsem špatně rozmíchaný vajíčka s dva dny starou houskou namazanou sádlem, protože si myslel, že máslo je ta vanička s prasetem na víčku.“

Přiznávám, že mě ta představa šokuje, ale tak nějak nečekám, že by Lukáš něco pokazil. Vím, že ho skoro neznám, to mi nikdo nemusí připomínat, ale obvykle nemám na lidi špatný odhad. I když... Kolikrát jsem se sekla v práci. Jenomže ono neznamena, že hodný a přátelský člověk je

zároveň pracant, který ve svém volnu všeho nechá a půjde si oddřít neplacený přesčas. Myslím, že najít kvalitního zaměstnance je ještě horší než najít si přítele.

No – aspoň mně to tak připadá, když nad tím teď uvažuju.

„I kdyby mi třeba chleba namazal sádlem, budu spokojená,“ prohlašuju a snažím se představit si sebe sama v takové situaci. No, asi bych se podivila, možná vyprskla smíchy?

„Včera jsi o něm neřekla nic dobrýho.“

„Včera jsem ještě nevěděla, že je můj souseď. A že se mnou začne flirtovat,“ podotýkám významně.

„Flirtoval s tebou?“

„Ano. A dokonce se zeptal, jestli mám přítele,“ přidám poslední potvrzující doložku.

„Ten jde do tebe teda přímo. A jak přesně se tě zeptal?“ vyzvídá dál. Nechci jí toho příliš prozrazovat, abych všechno nějak nezakřikla. Tím „všetchno“ myslím samozřejmě večeri a dobré sousedské vztahy. Nic jiného. Vlastně jsem vůbec neměla v plánu Ireně o Lukášovi povídat. Chtěla jsem si ušetřit zповědi a noční telefonát, jak rande dopadlo. Hezky bych si večeri užila a teprve pak bych se o ní Ireně zmínila.

„Bylo to nějak... Jako že když jsem teď bez práce, tak můj přítel ocení, že se mu budu moct víc věnovat.“

„Fikanej, líbí se mi,“ usměje se Irena a na krátkou chvíli se odmlčí, což u ní nebývá zvykem. Zatřesu přístrojem, kdyby se snad rozhodl přidat k dalším nepříjemnostem a rozbil se. Nic v něm našťestí nechraští.

„Jdi na tu večeri,“ pobízí mě najednou.

„Ještě před chvílí jsi z toho nebyla příliš nadšená.“

„Ne, jen... Mám pocit, že tohle tě teď přivede na jiný myšlenky a nebudeš se hroutit kvůli práci. A je fakt pěkněj?“

„Pěkněj?“ nadhodím, protože kdybych ho měla hodnotit jen podle fyzické krásy, na stupnici od jedničky do desítky by dostal třicítku.

„Tak mi ho vyfoť.“

„A jak asi? Budeme večeret, a já mu řeknu – ‚Mohla bych si vás vyfotit, Lukáši? Je to jen do mé psychopatické sbírky *Sousedí, které jsem večerela*.““

Irena se tomu zasměje, svého nápadu se ovšem nevzdá.

„Můžeš předstírat, že fotíš jídlo, který pro tebe uvařil, protože ti přijde bombastický – a s tím přece můžeš blejsknout i jeho.“

„Jo, a co když mi namaže chleba se sádlem? To by bylo divné. Budeš muset počkat na víkend, kdy bude určitě něco dělat na zahradě. Vyfotím ho jakoby náhodou.“

„Hm, kutilskej typ?“

„Nevím, možná. Nejsem si jistá.“ To jsou ty moje představy polonahého chlapa se sekačkou za letního odpoledne.

„Nech to plavat. Když k tobě párkrát přijedu, byl by to setsakra pech, abych na něho nenarazila, ne? A když o něj nebudeš mít zájem ty, třeba já...“

„Bestie!“ zakřičím na ni v žertu. I když, hodně by mi vadilo, kdyby se Lukáš začal kolem Ireny motat. Možná bych sem Irenu neměla teď příliš zvát. Představa, že by se ti dva do sebe zakoukali, mi najednou vadí. Přitom nemám žádný důvod, že? Mezi mnou a Lukášem nic není. Proboha, vždyť jsem ho právě potkala, o čem vůbec uvažuju?!

„No ale...!“ Irena najednou zalapá po dechu. „Mohl by tě přece doprovodit na ten váš sraz! Ano! Třeba to mezi váma zajiskří a budeš ho tam moc vzít s sebou! A já aspoň nebudu muset žádat toho kluka, co dělá gigola.“

„Cože?!“ vykřiknu šokovaně.

„Uznej, nic lepšího nevymyslíme. Byli byste čerstvě zamilovaný, všichni by vám to sežrali a...“

„Tohle nemyslím! Vážně jsi mi chtěla dohodit gigola?!“ Neuvěřitelné!

„Spousta paniček si najímá mladíčky do společnosti, proč ne ty?“ ptá se Irena bezelstně.

„Nejsem žádná bohatá panička. Navíc bych se takhle nikdy neponížila. Představa, že by se na to přišlo, je ještě horší, než tam jít sama a postavit se jim tváří v tvář!“

„Ty s tím naděláš... Každopádně, když se tu objevil ten Lukáš, mohl by něčemu prospět.“

„Prosím tě... A jak ho mám o doprovod požádat? ‚Byla jsem tlustá ošklivá holka, kterou všichni šikanovali, a všem bych vytřela zrak, kdybych se tam objevila s tebou?‘ Nějak takhle by sis to představovala?“

„Nečerti se hned. Vytřeš jim zrak už jen tím, kdo jsi,“ podotýká Irena upřímně.

„Spiš kým jsem byla, protože od včerejška se toho strašně moc změnilo. Aktuálně jsem nezaměstnaná.“

„Nezdá se mi, že se tím trápíš tak, jak jsem si myslela.“

Je pravda, že mě samotnou překvapuje, že Ireně nebrečím do telefonu. Díky Lukášovi ovšem, kvůli němu se můžu soustředit na něco jiného. Něco nového. Něco neobjeveného. Kdybych na něho dneska nenarazila, asi bych se zhroutila.

„Ještě se můžu složit,“ říkám.

„To můžeš, ale jenom v případě, že o tebe Lukáš nebude mít ten zájem, ve kterej tajně doufáš. Ne, ne, neskákej mi do řeči, zlato. Přízněj si konečně, co jsem ti řekla už před rokem,“ podotýká významně.

„Před rokem jsi mi toho řekla hodně.“

„To je fakt. Ale jedna z těch věcí byla, že se z tebe stal workoholik jen proto, že nemáš žádnýho partnera, protože se toho bojíš. Práce je pro tebe dokonalej únik od nejistoty, od bolesti z nevydařenejch vztahů. Dneska jsi přišla o místo, který pro tebe bylo doslova kyslíkem, a místo aby ses mi chtěla vybrečet na rameni, plánuješ večeri se sexy sousedem.“

„Takhle to není,“ namítnu ihned. Tím nemyslím, že bych neplánovala večeri se sexy sousedem, jen to ostatní.

I když. Něco na tom bude. Sama přece vím, proč jsem od sebe odháněla všechny ty nadržence na firemních večírcích. Nechtěla jsem sex na jednu noc, zároveň jsem však netoužila po vztahu, bála jsem se zklamání, neopětovaných citů. Práce taková nebyla. V tom jsem se ovšem parádně sekla, co? Práce se prakticky ukázala být naprosto stejná jako chlap. Jedete na jistotu, děláte pro něj možné i nemožné, a on se pak jednoho dne objeví a rozejde se s vámi, jelikož už vás nepotřebuje a našel si mladší přítelkyni.

Panebože! Vždyť přesně tohle se mi stalo!

„Proč jsi tak ztichla?“ vyruší mě Irenin hlas.

„Uvědomila jsem si, že máš vlastně pravdu. Mně se po práci asi stýskat ani nebude. Potřebuju chlapa. Nemyslím jenom na ten sraz. Potřebuju chlapa pro život. Být s ním každý den a možná... Možná mít už i dítě. Já nevím... Třeba bych byla strašná matka a...“

„Zadrž, holka. Zase to s těma představama nepřeháněj. S dětma na mě nechod'. Jsou to paraziti

prvního stupně a zatím na ně neprodávaj žádnéj sprej. Moc dobře znáš můj názor. Nepočítej s tím, že bych s tebou chodila na ultrazvuk, když by tatínek nemohl,“ pokračuje ironicky. „Ani nebudu kupovat žádný oblečky a rozplývat se nad tím. Radši si poříd' štěně! To se dá aspoň zabavit velkou kostí a je od něj na dlouhou dobu pokoj!“

Irena nemluví vážně. Věřím tomu, že kdyby našla toho pravého a nečekaně otěhotněla, zbláznila by se radostí. A sama by všechny svoje kamarádky nutila, aby s ní šílely a nakupovaly dupačky a co já vím ještě.

„Změňme téma, tohle teď není rozhodující,“ zadrží mě Irena v odpovědi.

„A co tedy?“

„Musíš na něho zapůsobit, Lauro. Musíš být sexy, uvolněná, zároveň nepřístupná a flirtující. A ne aby ses s ním hned večer vyspala!“

„Co? To jsem přece vůbec neměla v plánu!“ ohradím se. Fakt. Nejsem přece typ holky, co se s chlapem vyspí hned po pár hodinách známosti. Lukáš je vážně sexy, a kdyby na mě něco zkoušel, těžko bych se mu mohla ubránit, že jo, ale udělala bych pro to všechno možné, to mi věřte. Neunesla bych, kdyby se pak už třeba nikdy neozval. Navíc bych ho měla hned vedle sebe, takže bych pořád stála za kuchyňským oknem a vyhlížela, kdy odjíždí a kdy přijede, abych s ním zapředla rozhovor a tlačila na něj, kdy se zase uvidíme.

„Mně to nevykládej, zlato. Už sis rozmyslela, co si vezmeš na sebe?“

„Ne, zatím jsem neměla čas. Hned, jak jsem přišla, jsi zavolala a...“

„Nemám se stavit? Pomocť ti vybrat vhodný oblečení?“

„Ne, přece nejsem malá a umím se obléknout,“ namítnu.

„Umíš se obléknout do kanceláře, na schůzky a firemní večírky. Na rande jsi už nebyla bůhvíjak dlouho. Ne aby sis vzala kostým!“

Uf. Možná to nebude taková brnkačka, jak jsem si myslela. O kostýmu jsem totiž právě uvažovala. Co je na něm špatného?

„Bylo by to, jako by sis vzala firemní uniformu.“

„Ale chlapi přece mají rádi uniformy.“

„Jo, zdravotních sestřiček,“ setře mě Irena. „Bez odmlouvání. Vypařím se z kanceláře, a do hodiny jsem u tebe. Žádný protesty, jinak si promarníš život!“

**Právě jste dočetli konec ukázky.
Celou e-knihu si můžete zakoupit od 2. 7. 2018
například u těchto prodejců:
Alza.cz, ebux.cz, eReading.cz, Google Play, Palmknihy.cz**